

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἑνναστός

Συνδρομή ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται ἀπὸ 24 Φεβρουαρίου 1880
1 Ἰανουαρίου ἐκαστοῦ ἔτους καὶ εἶναι ἰτησία:—Γραφεῖον τῆς Διοικήσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

Σφραγὶς ἐπαναστατικῆς ἐπιτροπῆς.

Τὸ πρωτότυπον τῆς ἀνωτέρω σφραγίδος εὐρίσκεται ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ κ. Παύλου Λάμπρου, ὁ δὲ κ. Α. Ζ. Μάμουκας, ὃν παρεκαλέσαμεν νὰ ἐξετάσῃ αὐτήν, ἐσημείωσεν ἡμῖν τὰ ἐπόμενα: «Ἄγνωστος εἶνέ μοι ὅπως ἡ σφραγὶς αὕτη. Ὁ μὲν γλύπτης, ὡς ἔστιν εἰκόσαι ἐκ τῆς συμπτώσεως τῶν γραμμῶν «εἰστηφωνην τηςπα-» τρίδος» ἦτο ἀλλοδαπός· ἡ δὲ σφραγὶς ἀνῆκεν ἴσως εἰς Ἀρχὴν, ἢ Σωματεῖον ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καθεστῶς καὶ προπαρασκευάζον τὰ τοῦ ἀγῶνος».

Παρατιθέμενοι τὴν σημείωσιν ταύτην τοῦ πολυῖστορος φίλου τῆς Ἑστίας, καὶ παρακαλοῦντες τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, ὅσοι τυχὸν γνωρίζουσι τι περὶ τῆς καταγωγῆς τῆς προκειμένης σφραγίδος, νὰ ἐπιστεῖλωσιν ἡμῖν ἀκριβῆ τινα περὶ αὐτῆς εἰδήσιν, ἀπαραίτητον νομίζομεν καθήκον ἡμῶν νὰ εὐχαριστήσωμεν καὶ δημοσίᾳ τὸν κ. Μάμουκα, ἀνθ' ὧν, πολυτίμων ἀληθῶς, εἰδήσεων παρέσχεν ἡμῖν περὶ τῶν πραγμάτων καὶ τῶν προσώπων τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου ἡμῶν ἀγῶνος, προθύμως πάντοτε ἀντλῶν ἐκ τοῦ ἀφρόνου ταμεῖου τῆς μνήμης αὐτοῦ καὶ ἐκ τῶν ἀνεκτιμήτων σημειωμάτων, ὅσα διὰ κόπων μακρῶν συνήγαγε χάριν τῆς πατρίδος ἱστορίας, καὶ ὧν μικρὸν μόνον ἀτυχῶς μέρος κατωρ-θώθη νὰ δημοσιευθῇ μέχρι τοῦδε ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ κατὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος» (Τόμοι 11, ἐν Ἀθήναις, 1839-1852). Εὐχταῖον ἀληθῶς ἦτολεν εἶναι νὰ δημοσιευθῇ καὶ ἡ συνέχεια τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ἔργου τοῦ κ. Μάμουκα, ὅπερ συμπληρούμενον θέλει βεβαίως ἀποτελέσει ταμεῖον ἱστορικῶν μεγάλης ἀξίας, καὶ ὁδηγὸν ἀναπόφευκτον τοῦ μέλλοντος ἱστορικοῦ τοῦ ἐλληνικοῦ ἀγῶνος.

Σ. τ. Δ.

Ο ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ

[Μετάφρασις Ν. Κ. Φραντζῆ].

Α΄

Τὸ ψῦχος ἦτο δριμύ, σφοδρὸς δὲ συννεφώδης βορρᾶς ἐπληξάνεν αὐτό. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συναντήσῃ τις τοὺς συνθῶς ἐπὶ τῶν λεωφόρων καὶ τῶν ὁδῶν τῶν Παισιῶν πε-

ριφερομένους ἀργοὺς ἀνθρώπους· οἱ πλείστοι δὲ τῶν γραμματοκομιστῶν, οἵτινες ἔτρεχον μᾶλλον ἢ περιεπάτουσαν, δὲν εἶχον ἱκανὴν ἐν τῇ ἀναπνοῇ τῶν θερμότητά, ἵνα ὑπερασπίσωσι τοὺς δακτύλους τῶν κατὰ τῆς καταψύξεως.

Νεᾶνις τις κατερχομένη τὴν ὁδὸν Βιβιέννης διηυθύνθη πρὸς τὴν Ἀνακτορικὴν ὁδὸν διὰ τῆς ὁδοῦ Βοζολαί. Τὸ τῶν ἀνακτόρων ὥρολόγιον ἐδείκνυε δεκάτην ὥραν.

Ἡ νεᾶνις αὕτη, σχεδὸν παιδίον ἔτι, διότι μόλις ἦτο δεκάεπτά ἐτῶν, εἶχεν ὥχρον τὸ πρόσωπον, ἐμφαίνον ὅλην τὴν ὁδὸν τῆς δυσυχίας.

Οἱ κυανοὶ γλυκεῖς καὶ δειλοὶ αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἐφαίνοντο πεφοβισμένοι, καὶ ἡ φυσιογνωμία τῆς ὅλη ἐξέφραζε θλίψιν ἀλγεινοτάτην.

Ἐρερε πενιχρὰν ἐσθῆτα καὶ ἔτρεμεν ὅλη ὑπὸ τοῦ ψύχους· πῖλος πενιχρὸς ὑπέκρυπτε κατὰ τὸ ἥμισυ τὴν ἐξαίσίαν ξανθὴν κόμην τῆς.

Διηυθύνθη πρὸς τὴν στοὰν τῶν Βιλοῶ, περιπατοῦσα ἐγγύτατα τοῦ ἐμπροσθεν τῶν ἐργαστηρίων μέρους.

Μ' ὅλον τὸ ψῦχος καὶ τὸν ἄνεμον, ὅστις ἐπνεεν ὑπὸ τὴν στοὰν, ἐσταμάτα ἡ νεᾶνις ἀνὰ πᾶν βῆμα· βλέπων τις αὐτὴν κολλῶσαν τὸ ὥχρον πρόσωπόν τῆς ἐπὶ τῶν ὑέλων τῶν χρυσοχοσίων, κάλλιστα ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι μεγίστην ἠσθάνετο εὐχαρίστησιν θαυμάζουσα τὴν λαμπρὰν ἐκθεσιν τῶν χρυσῶν ἀλύσεων, τῶν ὥρολογίων, ἐνωτίων καὶ λιθοκολλήτων διαδημάτων.

Φθάσασα εἰς τὸ ἄκρον τῆς στοᾶς ἐπέστρεψε πάλιν ἐξακολουθοῦσα νὰ ἴσταται πρὸ τῶν ὑέλων τῶν χρυσοχοσίων· τέλος δὲ ἀποφασίσασα ἀνοίγει τὴν θύραν ἐνὸς ἐξ αὐτῶν καὶ εἰσέρχεται.

Μετὰ περιεργείας ὁ ἔμπορος ἀτενίσας αὐτήν,

— Τί ἀγαπάτε, κόρη μου; τὴν ἠρώτησε.

— Κύριε, ἀπεκρίθη αὕτη διὰ φωνῆς γλυκείας καὶ συνεσταλμένης, ἀγοράζετε παλαιὰ κοσμήματα;

— Μάλιστα, ὅταν τὸ πρὸς πώλησιν ἀντικείμενον ἔχει ἀξίαν τινα· μήπως ἔχετε κοσμήματα νὰ μοὶ πωλήσῃτε;

— Ἐν καὶ μόνον, κύριε· ἓνα δακτύλιον.

— Ὡ! δι' ἓνα δακτύλιον δὲν ἀξίζει καὶ τὸν κόπον...

— Ἐχει ἀξίαν, κύριε.

— Καὶ ποῦ εἶναι ὁ δακτύλιος αὐτός; ἀντὸν κρατεῖτε, δεῖξατέ μοὶ τὸν.

Ἡ νεάνις ἀνέστυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου της μικρὰν θήκην καὶ τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν χρυσοχόον, ὅστις ἀνοίξας τὴν θήκην καὶ λαβὼν τὸν ἐν αὐτῇ χρυσοῦν δακτύλιον, ἐφ' οὗ ἦτο προσηρμοσμένος λαμπρὸς καὶ διαυγέστατος ἀδάμας, ἔρριψε βλέμμα ὑποπτον ἐπὶ τῆς νεάνιδος, μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ πῶς κόσμημα τοιαύτης ἀξίας εὕρισκετο εἰς χεῖρας ἐπαίτιδος.

— Ὁ δακτύλιος εἶναι πράγματι ὠραῖος, εἶπε, καὶ ὁ ἀδάμας οὗτος—διότι εἶναι ἀληθῆς ἀδάμας—ἔχει πολὺ μεγάλην ἀξίαν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεάνιδος ἀπήστραψαν ἐκ χαρᾶς.

— Πόσον δύνασθε νὰ τὸν ἀγοράσητε, κύριε; εἶπεν.

— Δὲν ἐρθάσαμεν ἀκόμη εἰς τὴν ἀγοράν, ἀπήντησεν ὁ χρυσοχόος διὰ τοῦ αὐτοῦ ὑπόπτου ὅρους.

Ὁ ὑπάλληλός του ἐπλησίασεν, ἵνα θεωρήσῃ καὶ αὐτὸς τὸν δακτύλιον.

— Κόρη μου, ἐπανελάβεν ὁ ἔμπορος, δὲν ἀγνοεῖς βέβαια, ὅτι πολλὰς ἐρωτήσεις ὀφείλει ν' ἀποτείνῃ εἰς τὸν πωλοῦντα ἀντικείμενόν τι ἀξίας ὁ πρὸς ὃν τοῦτο πρὸς πώλησιν προσφέρεται.

Ἐρῶθημα ἐκάλυψεν αἰφνιδίως τὰς παρειὰς τῆς νεάνιδος.

— Δὲν εἴξευρον . . . ἐψέλλισεν ἡ κόρη.

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Αἰμιλιανή.

— Τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομά σου;

Ἡ νεάνις ἔτι μᾶλλον ἐρυθρίασασα ἀπεκρίθη μετὰ τινος δισταγμοῦ.

— Δαγγλάδ.

Ὁ ἔμπορος ἀντήλλαξε βλέμμα μετὰ τοῦ ὑπαλλήλου του.

— Ποῦ κατοικεῖτε;

— Ὁδὸς νέα Κοκενάρδ ἀριθ. 48.

— Ἐχει καλῶς δύνασαι τώρα νὰ μᾶς εἴπῃς πῶς εὕρεθι εἰς χεῖράς σου τὸ πολύτιμον τοῦτο ἀντικείμενον;

— Εἶναι ἰδικόν μου, κύριε.

— Ἰδικόν σου; εἶπεν ὁ ἔμπορος ἐκ νέου ἐξετάζων αὐτὴν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ ποῖος σοῦ ἔκαμε τόσον ὠραῖον δῶρον;

Ἡ νεάνις δὲν ἀπήντησε καὶ ἐφαίνετο λίαν τεθορυβημένη.

— Δὲν σοῦ τὸ ἐχάρισαν τὸ δακτυλίδι τοῦτο, εἰ; ἐπανελάβεν ὁ χρυσοχόος, καὶ θὰ μ' εἴπῃς ὅτι τὸ εὔρηκες.

— ὦ! κύριε! ἀνέκραξεν ἡ κόρη δακρύουσα, μήπως ὑπεθέσατε; . . .

Ὁ χρυσοχόος καὶ πάλιν ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ δακτύλιου περιστρέφων αὐτὸν εἰς τοὺς δακτύλους του, τὴν φράζαν ὅμως ταύτην μετὰ μεγαλειότητος προσοχῆς.

— ὦ! εἶναι λίαν παρὰδόξον, εἶπεν αἰφνίως

τὸ δακτυλίδι τοῦτο . . . νομίζω ὅτι τὸ ἀναγνώριζω. Λαβὼν δ' ἐκ τῆς τραπέζης μικρὸν ἐργαλεῖον χαλύβδινον, ἐστήριξε τὴν ἄκραν αὐτοῦ εἰς μέρος τι τοῦ δεσμάτος τοῦ λίθου, καὶ ἐκίνησε μικρὸν ἀόρατον ἐλατήριο, καὶ ἡ τοῦ δακτύλιου σφενδόνη ἀμέσως ἤνοιξεν ὡς κάλυμμα λοβίσκου· ἔλαβε τότε τὸν φακὸν του καὶ ἤδυνήθη ν' ἀναγνώσῃ τὰς διὰ μικροσκοπικῶν χαρακτῆρων κεκαραγμένους ταύτας λέξεις.

Ἐρῶμιον—20 Μαΐου 1822.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν, ἤμην λίαν βέβαιος τὸ σχῆμα τοῦ δακτυλιδίου μόνον καὶ τὸ μέγεθος τοῦ ἀδάμαντος ἠδύναντο νὰ μὲ πείσωσι.

Ἐπειτα στρεφόμενος πρὸς τὴν νεάνίδα,

— Ποῦ τὸ εὔρες τὸ δακτυλίδι τοῦτο;

— Ὅχι, κύριε, σὰς βεβαίω ὅτι δὲν τὸ εὔρον.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ σ' εἴπω ὅτι τὸ ἐκλεψες; ὑπέλαβε διὰ τραχείας φωνῆς ὁ χρυσοχόος.

— ὦ Θεέ μου! ἐψιθύρισεν ἡ νεάνις, καὶ κατέπεσεν ἐπὶ ἔδρας καλύψασα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἀναλυθεῖσα εἰς δάκρυα. Νεύσαντος τοῦ χρυσοχόου ἐξῆλθεν ὁ ὑπάλληλος. Μετὰ τινος δὲ στιγμᾶς ἡ νεάνις ὑψώσασα τὴν κεφαλὴν—Κύριε, εἶπεν εἰς τὸν χρυσοχόον, βλέπω ὅτι δὲν ἔχετε σκοπὸν νὰ τὸ ἀγοράσητε, εὐαρεστηθῆτε λοιπὸν, σὰς παρακαλῶ, νὰ μοῦ δώσετε ὀπίσω τὸ δακτυλίδι μου.

— Ἀμέσως, περίμενε ὀλίγον.

— Βιάζομαι, κύριε, πρέπει νὰ φύγω.

— Ἡσύχασε, δὲν θὰ περιμείνης πολὺ, εἶπεν ὁ χρυσοχόος ἄλλοκότως μειδιῶν.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ θύρα τοῦ καταστήματος ἠνοιχθῆ καὶ δύο κλητῆρες εἰσῆλθον.

Β'

Ὁ χρυσοχόος ἔδειξε τὴν νεάνίδα εἰς τοὺς κλητῆρας.

— ὦ! ὦ! εἶπεν εἰς ἐξ αὐτῶν, εἶναι πολὺ νέα, ὥστε ἀπὸ τῶρα νὰ μετέρχεται τὸ αἶσχρόν τοῦτο ἐπάγγελμα.

— Ἐχει προφανῶς συνενόχους, ὑπέλαβεν ὁ ἕτερος.

Βεβουλισμένη εἰς τὰς μελαγχολικὰς σκέψεις τῆς ἡ νεάνις ἤκουε χωρὶς νὰ ἐννοῇ ὅτε ὅμως εἰς ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς ἐξουσίας ἔλαβε τὸν βραχιονά της λέγων, «Ἐμπρός, ἀκολουθεῖ μας», ἀνεσκήρτισε, καὶ ὡς ἀπὸ φοβεροῦ ὄνειρου ἐξεγερθεῖσα ὠπισθοχώρησε μέχρι τοῦ βάρους τοῦ καταστήματος, ῥίπτουσα περὶ ἑαυτὴν βλέμματα ἐκπλήξεως καὶ φρίκης.

— Κύτταξε πῶς τὰ καταιβάσεν ἡ κοπέλλα! εἶπεν εἰς ἐκ τῶν κλητῆρων ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὴν νεάνίδα· «φθάνουν πλέον τὰ καμώματα· δὲν ἤλθαμεν ἐδῶ νὰ διασκεδάσωμεν ἔμπρός . . .»

— Τί θέλετε ἀπὸ ἐμέ! ἀνέκραξεν ἡ κόρη.

— Κ' ἐρωτᾷς ἀκόμη; θὰ σὲ πάρωμε μαζί μας;

— Νὰ μὲ πάρετε! . . .

— Κάνεις πῶς τάχα δὲν εἰξεύρεις τί περιμένει σὲ καὶ τοὺς ὁμοίους σου;

— Δὲν σὰς ἐννοῶ, κύριε.

— Μωρὲ δὲν κυττάζεις ἐδῶ πέρα τί ἀθῶο πλάσμα! μὰ τὸ ναὶ τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ πλάσματα· θάρρῃς πῶς ἄμα γεννηθῶν, ἄρχισαν καὶ τὸ ἐγκλημα. Ἀρκετὰ ὅμως ὠμιλῆσαμεν· θέλεις ναὶ ἢ ὄχι νὰ μᾶς ἀκολουθήσης μετὰ τὸ καλόν;

— Καὶ πάλιν, κύριε, σὰς ἐρωτῶ διὰ τί θέλετε νὰ σὰς ἀκολουθήσω;

Ὁ ἀστυνομικὸς κλητῆρ γελᾶσας, — Διὰ νὰ σὲ παρουσιάσωμεν εἰς τὸν ἀστυνόμον, ἀπήντησε, καὶ ἔπειτα εἰς τὴν φυλακὴν.

— Εἰς τὴν φυλακὴν ἐμέ! ἐμὲ εἰς τὴν φυλακὴν! ἀνέκραξε μετὰ φρίκης· στρέψασα δὲ πρὸς τὸν χρυσοχόον τὸ γλυκὺ καὶ δακρυόεν βλέμμα της, — Ἄ! κύριε, τῷ εἶπε, πολὺ κακὸν εἶναι ὅ,τι ἐπράξατε, πολὺ κακόν! . . . Ἐπειτα δὲ εἰς τοὺς κλητῆρας ἀπευθυνόμενη, — Κύριοι, εἶπε διὰ διακεκομμένης φωνῆς, τώρα ἐννοῶ διὰ τί εἴσατε ἐδῶ· ἐπιθυμεῖτε νὰ μὲ συλλάβητε διότι ἠθέλῃσα νὰ πωλήσω τὸ δακτυλίδι. ὦ! δὲν εἶμαι ἐνοχός, σὰς τὸ ὀρκίζομαι, ἀφήσατέ με νὰ φύγω.

Οἱ κλητῆρες ἀμφιρρέποντες ἐσρεψαν τὰ βλέμματα τῶν πρὸς τὸν ἔμπορον.

— Δὲν λέγω ὅτι ἡ νεάνις αὕτη εἶναι κλέπτρια, εἶπεν οὗτος, ἂν ὅμως τὸ πολύτιμον τοῦτο κόσμημα δὲν ἐκλάπη, εἶμαι βέβαιος ὅτι εὕρεθ' ἡ δεσποινὶς λοιπὸν ἰσχυρίζεται ὅτι τῇ ἀνήκει καὶ ὅτι δὲν τὸ εὔρε. . .

— Ἐχει καλῶς, θέλει ἐξηγηθῇ τὸ πρᾶγμα ἐνώπιον τοῦ ἀστυνομικοῦ, ὑπέλαβεν ὁ κλητῆρ, πρέπει δὲ καὶ σεῖς ὁ ἴδιος νὰ ἔλθῃτε εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατάστημα νὰ καταθέσατε τὴν μαρτυρίαν σας.

— Ὁ εὐρεθὼ εἰς τὴν ἀστυνομίαν συγχρόνως μὲ ὑμᾶς.

Τὰ δάκρυα καὶ αἱ παρακλήσεις οὐδόλως ὠφέλησαν τὴν νεάνίδα, ἣν οἱ κλητῆρες ὠδήγησαν εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατάστημα.

— Δὲν ἐνόμιζον ὅτι ἐπραττον κακῶς, ἔλεγεν ὁλοθύουσα· ἄ! πολὺ τιμωροῦμαι!

Οὐκ ὀλίγοι δὲ ἐκ τῶν βλεπόντων αὐτὴν διερχομένην ἐν μέσῳ δύο κλητῆρων—«εἶναι κλέπτρια καὶ τὴν συνέλαβον», ἔλεγον περιφρονητικῶς.

Ἡ δυστυχὴς νεάνις ἀκούουσα ταῦτα ἄφινε νὰ πίπτῃ ἡ κεφαλὴ της ἐπὶ τοῦ ἀσθμαίνοντος στήθους της, ἐλπίζουσα ὅτι θὰ κρύψῃ οὕτω ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν περιέργων τὴν θλίψιν καὶ τὸ αἶσχος της.

Τέλος ἦλθον εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατάστημα, συνεπῆς δ' εἰς τὴν ὑπόσχασίν του ὁ χρυσοχόος εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀστυνομικοῦ τὴν αὐτὴν στιγμὴν, καθ' ἣν καὶ ἡ κατηγορουμένη.

Ἰδὼν τὴν νεάνίδα ὁ ἀστυνόμος συνωρυώθη, λαβὼν δ' ἀμέσως ὕψος ὑπερβιβάσεως αὐστηρότητος, προσεκάλεσε τὸν χρυσοχόον νὰ διηγηθῇ τί συνέβη ἐν τῷ καταστήματι τοῦ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς νεάνιδος, ὅπου καὶ ἐπράξεν οὗτος, καταθέσας συνάμα ἐπὶ τοῦ γραφείου ἀνοικτὴν τὴν μικρὰν θήκην, ἐν ᾗ ὑπῆρχεν ὁ δακτύλιος.

— Ποία εἶναι καθ' ὑμᾶς, κύριε, ἡ κατὰ προσέγγισιν ἀξία τοῦ δακτυλιδίου τούτου; ἠρώτησεν ὁ ἀστυνόμος.

— Τὸ κόσμημα τοῦτο εἶναι μεγάλης ἀξίας, εἶπεν ὁ ἔμπορος· ὁ ἀδάμας μόνος ἀξίζει πλέον τῶν δύο χιλιάδων φράγκων.

— Καὶ γνωρίζετε τὸν κύριόν του;

— Μάλιστα, κύριε, τὸ παρελθὸν ἔτος μοὶ τὸ ἐνεπιστεύθησαν νὰ τὸ ἐπιδιορθώσω ὀλίγον, ἐυκόλως δὲ τὸ ἀναγνώρισα· ἀμφιβολία ἄλλως ἐπὶ τοῦ προκαίμενου δὲν δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ, καθόσον ὑπὸ τὸ δέσιμον τοῦ λίθου, τὸ ὁποῖον ἀνοίγει διὰ μικροῦ ἐλατηρίου, ἀνεῦρον χρονολογίαν καὶ χαρακτῆράς τινος κεκαραγμένους. Τὸ δακτυλίδιον τοῦτο ἀνήκει εἰς ἓνα τῶν πλουσιωτέρων πελατῶν μου, τὸν κύριον Δεσβίνον, ὁδὸς ἁγίου Φλωρεντίνου, ἀριθ. 6.

— Πάντα ταῦτα εἶναι λίαν σαφῆ· ἐνεργήσαντες τὴν ἐνώπιόν μου προσαγωγὴν τῆς νεάνιδος ταύτης, κύριε, οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸ καθήκόν σας ἐξεπληρώσατε, ὑπέλαβεν ὁ ἀστυνόμος.

Ἀπευθυνόμενος ἔπειτα εἰς τὴν νεάνίδα, ἥτις καθ' ὅλον τὸ ἀνωτέρω διάστημα, δὲν ἔπαυσε κλαίονσα,

— Σὺ, τί ἔχεις νὰ εἴπῃς, τῇ εἶπεν· εἶσαι ἐνταῦθα ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης, ὀφείλεις νὰ εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν, τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν. Ἐνεκα τῆς νεότητος καὶ ἔνεκα τῆς ἀπειρίας σου ἴσως ἡ δικαιοσύνη θὰ φανῇ ἐπιεικής· λέγε λοιπόν.

— Κύριε ἀστυνόμπε, εἶναι ἀληθές· τὸ δακτυλίδιον τοῦτο δὲν ἀνήκει εἰς ἐμέ· τὸ ἐπῆρα . . . Ἡ ὁμιλία τῆς διεκόπη ὑπὸ λυγμῶν.

— Καὶ πρὸ ὀλίγου, ὑπέλαβεν αὐστηρῶς ὁ ἀστυνόμος, διὰ νὰ πωλήσῃς τὸ κόσμημα τοῦτο ἰσχυρίζεσαι ὅτι σοὶ ἀνῆκε.

— Μάλιστα, κύριε, διότι δὲν ἐτόλμων νὰ ὁμολογήσω . . .

— Ὅτι τὸ ἀφῆρες; εἶπέ μοι τώρα, ὑπὸ ποίας περιστάσεις ἐξετέλεσες τὴν κλυτὴν ταύτην;

Ἡ νεάνις σπογγίσασα τοὺς ὀφθαλμούς,

— Κύριε ἀστυνόμπε, εἶπεν, ἤμην πολὺ μικρὰ ὅταν ἔχασα τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου καὶ μ' ἐπῆρξεν ἡ μάμη μου, ἡ ὁποία καὶ μὲ ἀνέθρεψε. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην διεμένοντες εἰς Καϊέννην, ὅπως δὲ πολλάκις ἡ μάμη μου μοὶ εἶπεν, ὑπῆρξεν ἄλλοτε πολὺ πλουσία· ὅταν ὅμως μὲ παρέλαβεν, ἦτο ἄνευ περιουσίας σχεδὸν ἔνεκα δυστυχῶν περιστατικῶν, τὰ ὁποῖα εἶχον ἐπιφέρει τὴν καταστροφὴν τοῦ πατρός μου καὶ αὐ-

τῆς. Ἐκ τῆς μεγάλης περιουσίας δὲν ἡδυνήθη νὰ περισώσει τίποτε ἄλλο ἢ μικρόν τι κεφάλαιον, τὸ ὁποῖον, κατατεθειμένον παρὰ τινι πέριξ τῶν Παρισίων συμβολαιογράφῳ, ἀπέφερεν αὐτῇ εἰς σόδῃμα ἀρκετὸν ὥστε νὰ ζῇ λίαν μετρίως· ἂν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐγὼ εἶχον γεῖναι μέγα βάρος εἰς τὴν καλὴν γρατὴν μάμμην μου, δὲν ἠθέλησεν ὅμως αὕτη νὰ μ' ἐγκαταλείψῃ, καὶ ἵνα μάλιστα μοι δώσῃ τὴν πρόπουσαν ἀνατροφὴν καὶ μὲ θέσῃ εἰς ἐκπαιδευτήριον, ἡναγκάσθη νὰ ὑποβληθῇ εἰς μεγάλας στερήσεις. Πρὸ τινων μνηῶν ὁ συμβολαιογράφος ὁ ἔχων τὰ χρήματα τῆς μάμμης μου ἐγένετο αἴφνης ἄφαντος, ἔμαθε δ' ἡ μάμμη μου ὅτι διηυθύνθη οὗτος εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἀφ' οὗ ἐπώλησε τὸ γραφεῖόν του καὶ παρέλαβε μεθ' ἐαυτοῦ πάντων πελατῶν του τὰ χρήματα· τὴν φορὰν ταύτην ἦτο πλέον ἐντελὴς κατεστραμμένη, καθόσον δὲν τῇ ἔμενεν ἄλλο ἢ ἐκατοντάδες τινὲς φράγκων, τὰ ὁποῖα εἶχεν οἰκονομήσει δι' ἐμὲ, ὅταν ἤθελον λάβει τὸ δίπλωμά μου. Τὸ δίπλωμά μου, οἶμοι! δὲν τὸ ἔλαβον, διότι ἐδέησε νὰ ἐγκαταλείψω τὸ ἐκπαιδευτήριον ἕνεκα ἐλλείψεως χρημάτων πρὸς πληρωμὴν μιᾶς τριμηνίας.

»Μαθοῦσα ἡ μάμμη μου παρὰ τινος κυρίου τῆς Καιένης ὅτι ὁ συμβολαιογράφος εἶχεν ἐν Παρισίοις συγγενεῖς πλουσίους, καὶ πεισθεῖσα εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ κυρίου τούτου ὅτι δὲν θὰ ἐπραττε κακῶς μεταβαίνουσα εἰς Παρισίους, ὅπου ἴσως θὰ κατάρθωνε νὰ λάβῃ παρ' αὐτῶν ἀποζημιώσιν τινα, ἐπώλησε τὰ ἐπιπλά της καὶ παραλαβοῦσα καὶ ἐμὲ ἦλθεν εἰς Παρισίους.

»Μόλις ὅμως ἐλθοῦσα ἡ δύσμοιρος ὑπερεβδόμηκοντοῦτις μάμμη μου ἠσθένησε· ὁ κόπος τοῦ ταξιδίου καὶ ἡ παραχῇ ἕνεκα τῆς ἀπωλείας τῶν χρημάτων της, μᾶλλον δὲ ἴσως ἡ περὶ τοῦ μέλλοντός μου ἀνησυχία της συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ τὴν καταβάλωσι.

»Χάριν τῆς προσφιλοῦς μοι ἀσθενοῦς ἀφῆσαμεν κατὰ διαταγὴν τοῦ ἱατροῦ τὸ ἄθλιον δωμάτιον, ὅπερ κατεῖχον ἐν τινι ξενοδοχείῳ, καὶ ἐνοικιάσαμεν δύο μικρὰ δωμάτια κατὰ τὴν νέαν ὁδὸν Κοκενάρδ, τὰ ὁποῖα ἐστόλισα ὅπως ὅπως· ἀλλὰ δυστυχῶς ὅμως ἡ μικρὰ χρηματικὴ παρακαταθήκη μας εὗρεθὲν σχεδὸν ἐξητλημένη.

»Καθ' ὑπαγόρευσιν τῆς μάμμης μου ἔγραψα πλείστας ἐπιστολάς πρὸς τοὺς συγγενεῖς τοῦ συμβολαιογράφου, οὐδεμίαν ὅμως ἐλάβομεν ἀπάντησιν· βλέπουσα λοιπὸν ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐμένομεν ἄνευ ὀβολοῦ, ἐσκέφθην ὅτι ἀπόλυτος παρίστατο ἀνάγκη νὰ εὕρω ἐργασίαν· εἰ-
ξεύρω νὰ ῥάπτω, νὰ κεντῶ, νὰ πλέκω, ἀλλὰ δὲν ἔχω γινώσκοντα ἐν Παρισίοις, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔχουν ἐμπιστοσύνην, φαίνεται, εἰς ἐμὲ, καθόσον οὐδεὶς ἐξ ἐκείνων πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπετάθην ἠθέλησε ποτὲ νὰ μοι δώσῃ ἐργασίαν, ὥστε εἰς οὐδὲν μὲ ὠφέλησε τὸ θάρρος καὶ ἡ καλὴ μου θέλησις.

»Μοι ὑπέδειξαν ἐργαστήριόν τι, ἐνθα ἦτο δυνατὸν νὰ μὲ δεχθῶσιν, ἀλλ' ἔπρεπεν ὅμως νὰ ἀφίνω μόνην ἐπὶ δώδεκα καὶ πλέον ὥρας καθ' ἑκάστην τὴν ἀσθενή μου, πρᾶγμα ἀδύνατον· ἡ δυνάμην ἐπίσης νὰ παραδίδω μαθήματα γαλλικῆς, ἀγγλικῆς, γερμανικῆς καὶ μουσικῆς προσέτι, τάχιστα ὅμως ἐνόησα ὅτι ἐπίσης καὶ περισσώτερον μάλιστα δύσκολον εἶναι τὸ ἐπάγγελμα τῆς διδασκαλίας ἢ τὸ τῆς ῥαπτρίας».

Ἀπὸ τινων στιγμῶν ἡ φωνὴ τῆς νεάνιδος προφανῶς εἶχεν ἐξασθενήσει, εἰς τὸ μέρος ὅμως τοῦτο τῆς διηγήσεώς της ἐντελὴς ἐξέλιπεν· ἐστήριξεν ἰσχυρῶς τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους της, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐκλείσθησαν κατὰ τὸ ἥμισυ, ἐκλονήθη, καὶ ἔπεσε σχεδὸν λιπόθυμος εἰς τοὺς βραχίονας ἐνὸς ἐκ τῶν κλητῶν.

Οἱ τῆς θλιβερᾶς ταύτης σκηνῆς μάρτυρες ἐθεώρησαν ἀλλήλους· ἐπὶ τῶν τέως σκυθρωπῶν προσώπων των ἀνεγίνωσκε τις ἤδη τὴν συμπαθειαν.

Εἰς τῶν κλητῶν ἐψέλλισε τὴν θλιβεράν λέξιν.

Ἡ πεῖνα!

Γ'

Τοποθετήσας τὴν δυστυχῇ νεάνίδα ἐπὶ ἀνακλίντρον ὁ ἀστυνόμος ἠνοιξε σκευοθήκην, ἐνθα εὗρεν οἶνον καὶ ζάχαριν, ἐν ᾧ δὲ παρεσκεύαζε ποτὸν δι' αὐτὴν προσκαλέσας τὸν ὑπηρετὴν του, — Σπεῦσον, εἶπεν, εἰς τὸ πλησιέστερον ξενοδοχεῖον καὶ φέρε θερμὸν ζωμόν.

Ῥοφήσασα ἡ νεάνις ὀλίγον οἶνον μετὰ ζαχαρέως ἠσθάνθη ἑαυτὴν καλλίτερα, τὸ δὲ βλέμμα της ἐδείκνυε πόσον συνεκινήθη διὰ τὴν περιποίησιν ταύτην.

— Δὲν ἔφαγες λοιπὸν σήμερον; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ ἀστυνόμος.

— Οὔτε γοῦν, κύριε, ἀπήντησεν αὐτὴ.

— ὦ! δυστυχὴς κόρη! ἐψιθύρισε ἐκεῖνος, καὶ ἡ φωνὴ του ἐγένετο ἡμερωτέρα.

— Καὶ πῶς εἶσαι τώρα;

— Πολὺ καλλίτερα, κύριε.

— Αἰσθάνεσαι ἑαυτὴν ἀρκούντως ἰσχυράν, ὥστε νὰ ἐξακολουθήσῃς τὴν διήγησίν σου;

— Μάλιστα, κύριε.

— Προσφιλὴς κόρη, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, ὁ νόμος εἶναι ἀκαμπτὸς ἐν τῇ αὐστηρότητί του, ὑπάρχουσιν ὅμως περιστάσεις, καθ' ἃς ἡ πολλὴ αὐστηρότης του μετριάζεται. Ἄν ὅ,τι μέχρι τοῦδε εἶπες ᾗται ἀληθές, ὁποιονδήποτε καὶ ἂν ᾗται τὸ σφάλμα σου, ἡ δικαιοσύνη θὰ φανῇ συμπαθὴς καὶ ἐπεικὴς· ἐξακολουθεῖ, σὲ ἀκούομεν.

— Κύριε ἀστυνόμω, ὑπέλαβεν ἡ νεάνις, οὐδέποτε ἐν τῇ ζωῇ μου ἐψεύσθην, ὅ,τι σὰς διηγήθην εἶναι ἡ θλιβερά ἀλήθεια. Προσπαθοῦσα νὰ μὴ δεινώσω τὴν θέσιν τῆς μάμμης μου, ἐξηκολούθησεν, ἐθεώρησα χρέος μου νὰ τῇ ἀποκρύψω τὴν κατάστασίν μας· ὅταν ὅμως ἐξώδευσα καὶ τὸν τε-

λευταῖον ὀβολὸν, ἡναγκάσθην νὰ ὁμολογήσω τὰ πάντα εἰς αὐτήν· ἡ στιγμὴ ἐκείνη ὑπῆρξεν εἰς ἐμὲ λίαν σκληρά. «Βλέπω ὅτι οὐδεμίαν ἔχομεν πλέον ἐλπίδα, μοι εἶπεν ἡ μάμμη μου· ὁ Θεὸς μολαταῦτα εἶναι μέγας καὶ θὰ μᾶς εὐσπλαγχνισθῇ... Ἀναμένονσαι τὴν ἐκ τῆς θείας Προνοίας βοήθειαν δυνάμεθα νὰ ἐνεχυριάσωμεν ὅ,τι πολὺτιμον ἔχομεν καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἐνδύματά μας. Διὰ νὰ εὕρῃς λοιπὸν χρηματικόν τι ποσόν, πώλησον ἢ δὸς ἐνέχυρα τὰ πάντα, νὰ μὴ ἀποθάνῃς τῆς πείνης, προσφιλεστάτη μου· τοῦτο μόνον σοὶ παρατηρῶ, προσέθετο, ὅτι μεταξὺ τῶν πολυτίμων κοσμημάτων ὑπάρχει δακτυλίδιον, τὸ ὁποῖον, πωλούμενον, αὐτὸ μόνον δύναται νὰ μᾶς χορηγήσῃ τὰ πρὸς διατροφὴν δι' ἐν ἔτος καὶ πλέον· τὸ δακτυλίδιον ὅμως τοῦτο εἶναι ἐνθύμις τοῦ συζύγου μου καὶ πάππου σου, καὶ δὲν θέλω κατ' οὐδένα λόγον, Αἰμιλιανή μου, νὰ χωρισθῶ ἀπ' αὐτοῦ· τὸ δακτυλίδιον τοῦτο μὴ τὸ ἐγγίσης».

Ὁ ἀστυνόμος ἀπενίσας τὸν χρυσοχόον, ἠρώτησε τὴν νεάνίδα·

— Καὶ τὸ δακτυλίδιον εἶναι τοῦτο ἐδῶ;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν αὕτη· ἐναντίον τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς μάμμης μου τὸ ἐπῆρα σήμερον τὸ πρῶτ' νὰ τὸ πωλήσω. Ἄ! ἐὰν εἰξεύρετε!...

Λυγροὶ ἐκ νέου διέκοψαν τὸν λόγον τῆς νεάνιδος, ἥτις μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐπανάλαβεν·

»Ἐξαιρέσει τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων ἀσπρόρουχων, τὰ πολύτιμα τῆς μάμμης μου ἀντικείμενα, τὰ ἐνδύματά της, ὡς καὶ τὰ ἰδικά μου, μετέβησαν τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο εἰς τὸ Ῥενχυροδανειστήριον τοῦ προαεῖου Μοντμάρτ· ὁ χειμὼν εἶχεν ἐπέλθει· ὦ! ὁ φρικὸς εἰς τοὺς πτωχοὺς χειμὼν! Προχθὲς διὰ τῶν τελευταίων ὀβολῶν ἠγόρασα ἕνα ἄρτον, ὀλίγα ξύλα καὶ βόειον κρέας διὰ τὸν ζωμόν τῆς μάμμης μου, ἡ ὁποία ἔφαγε καὶ γοῦν καὶ σήμερον ἀκόμη τὸ πρῶτ' τὸ τελευταῖον τεμάχιον τοῦ ἄρτου εἰς τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ζωμοῦ· ἐγὼ δὲν ἠσθάνομην πείναν. Τὴν ἐσπέραν τῆς γοῦν μὴ ἔχουσα πλέον ξύλα δὲν ἠναψα πυράν· τὴν νύκτα οἱ ὀλολυγμοὶ τῆς μάμμης μου μ' ἐξύπνισαν αἰφνιδίως· οἱ ὀδόντες της ἐτριζον· τὴν ἠγγισα καὶ ἦτο ψυχρότερα τοῦ πάγου· ἐξηπλώθην τότε πλησίον της καὶ τὴν ἐπῆρα εἰς τοὺς βραχίονάς μου νὰ τὴν θερμάνω.

Οἱ δύο κλητῆρες ἀκούσαντες τὰς τελευταίας λέξεις τῆς νεάνιδος ἀπεχώρησαν εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ γραφείου, ἵνα κρύψωσι τὰ δάκρυά των.

»Βλέπουσα τὴν μάμμην μου τόσῳ ὑποφέρουσιν, ἐξηκολούθησεν ἡ νεάνις, ἔγεινα ἐξω φρενῶν, καὶ λησμονήσασα τὰ πάντα συνέλαβον τὴν ἰδέαν νὰ πωλήσω τὸ δακτυλίδιον... .

»Διηυθέτησα ὅσῳ ἡδυνήθην καλλίτερα τὴν μάμμην μου εἰς τὴν κλίνην της, καὶ διὰ νὰ μὴ αἰσθανθῇ πολὺ κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου ψυχρὸς,

ἔθεσα ἐπ' αὐτῆς τὴν σινδόνην καὶ τὸ ἐφάπλωμα τῆς κλίνης μου, χωρὶς δὲ νὰ μὲ παρατηρήσῃ, ἐπῆρα τὸ δακτυλίδιον καὶ ἐξῆλθον. Ἰδοὺ ἡ ὅλη ἀλήθεια, κύριε ἀστυνόμω· ἀλλὰ τώρα βλέπω ὅτι δὲν ἔπραξα καλῶς... Ἡ μάμμη μου ὅμως θ' ἀποθάνῃ τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους, καθὼς καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία... Πλησίον τοῦ παναγίου Θεοῦ τότε θὰ παύσωσι πλέον τὰ δεινά μας καὶ θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς!»

— Κόρη μου, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος μετὰ γλυκύτητος καὶ διὰ φωνῆς μαρτυρούσης τὴν συγκίνησίν του, ἂν καὶ πεπεισμένος περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ὧν εἶπες, δὲν δύναμαι μολαταῦτα ἀμέσως νὰ σὲ ἀπολύσω, θὰ σὲ κρατήσω λοιπὸν ἐνταῦθα μίαν ἢ δύο ἀκόμη ὥρας.

— Καὶ ἡ μάμμη μου, κύριε! ἀνέκραξεν ἡ κόρη κλαίουσα.

— Μὴ ἀνησυχῇς περὶ αὐτῆς, καθόσον ἀμέσως θὰ μάθῃ...

— ὦ! κύριε, ἂν μάθῃ ὅτι συνελήφθην ὑπὸ τῶν κυρίων τούτων, θὰ μὲ νομίσῃ περισσώτερον ἔνοχον, καὶ τοῦτο δύναται νὰ τὴν θανατώσῃ.

— Δὲν θὰ τῇ εἰπῶσι τίποτε. Θὰ σοὶ φέρωσι τώρα ζωμόν καὶ ἄτι ἄλλο ζητήσῃς νὰ προγευματίσῃς ἐδῶ ἐν τῷ γραφείῳ μου, καθόσον ἔχεις μεγίστην ἀνάγκην προγεύματος... .

Στρεφόμενος ἔπειτα πρὸς τὸν χρυσοχόον τῷ εἶπε·

— Λοιπὸν;

— Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐννοῶ τίποτε.

— Εἰσθε βέβαιος ὅτι δὲν ἀπατάσθε;

— ὦ! βεβαίως, κύριε.

— Ὑπάρχει μέσον τι, διὰ τοῦ ὁποῖου νὰ σαφηνισθῇ εὐθὺς ἡ ὑπόθεσις; θὰ στείλω νὰ προσκαλέσω τὸν πελάτην σας κύριον Δεσβίνον.

— Ἄν θέλετε, κύριε ἀστυνόμω, πηγαίνω ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Δὲν ἐτόλμων νὰ σὰς τὸ ζητήσω, κύριε, πράγματι ὅμως προτιμῶ τοῦτο.

Τοῦ χρυσοχοῦ ἐξεληθόντος, ὁ ἀστυνόμος ἀπέλυσε τοὺς κλητῆρας, καλέσας δὲ τὸν γραμματέα του, «Θὰ μεταβῇτε παρευθὺς, τῷ εἶπεν, εἰς τὴν νέαν ὁδὸν Κοκενάρδ ἀριθ. 18 νὰ λάβῃτε ἀκριβεστάτας πληροφορίες περὶ μιᾶς προβεβηκυίας ἀσθενοῦς κυρίας, ὀνομαζομένης Δαγγλάδ... .

— Δὲν ὀνομάζεται οὕτω ἡ μάμμη σου, κόρη μου;

— Μάλιστα, κύριε.

— Θὰ λάβῃτε λίαν ἀκριβεῖς πληροφορίες περὶ τῆς κυρίας Δαγγλάδ καὶ περὶ τῆς ἐγγονῆς αὐτῆς, δὲν θὰ εἶπῃτε ὅμως τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, ἐξ οὗ νὰ ὑπονοηθῇ ὅτι δι' οἰονδήποτε λόγον ἡ νέα ἐδῶ διατελεῖ ὑπὸ κράτησιν. Πιθανόν ἡ κυρία Δαγγλάδ νὰ εὕρισκεται εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε νὰ τῇ εἶναι ἀναπόφευκτος βοήθεια ἀμεσος. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει λάβετε εἴκασι φράγμα διὰ τὰς μᾶλλον κατεπειγούσας

ἀνάγκας· θέλετε δώσει διαταγὰς, χωρὶς νὰ δηλώσητε τίς εἶσθε, νὰ μὴ λείψῃ τίποτε ἀπὸ τὴν ἀσθενῆ, ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου δὲ τούτου ἀφίεμαι καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν ἱκανότητά σας· ἀνάγκη νὰ εὔρητε γυναικὰ τινα, ἥτις νὰ διαμείνῃ παρὰ τῇ κυρίᾳ Δαγγλάδ καὶ περιποιηθῇ αὐτὴν κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς ἐγγονῆς τῆς. Ἐνόησατε;

— Μάλιστα.

— Σπεύσατε λοιπὸν, φίλε μου, καὶ μὴ χάνετε μὴτε στιγμήν.

— Ὡ! κύριε, κύριε, ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλιανή, στρέφουσα πρὸς τὸν ἀστυνόμον τοὺς πλήρεις ἐγνωμοσύνης ὀφθαλμούς τῆς, πόσον εἶσθε καλός!

— Οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, τέκνον μου, μόνον εἰς τοὺς ἐγκληματίας εἶναι ἐπιφοβοί, ἀπὴντησεν οὗτος.

Ἡ νεάνις ἔλαβε τὴν χειρὰ του καὶ ἐπέθηκεν ἐπ' αὐτῆς τὰ χεῖλη τῆς.

Ἡ παροῦσα ὑπόθεσις εἶναι λίαν μυσηριώδης, ἐσκέφθη ὁ ἀστυνόμος, ἀφελκτικῶς ὅμως ἡ νεάνις αὕτη δὲν εἶναι ἐνοχος.

Δ'

Ὁ γραμματεὺς τῆς ἀστυνομίας εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ οἰκοφύλακος τῆς νέας ἐδοῦ Κοκενάρδ καὶ μὴ εὐρὼν αὐτὸν ἐκεῖ, ἠρώτησε τὴν σύζυγόν του ἂν ἐν τῷ οἴκῳ κατοικεῖ κυρία τις ὀνομαζομένη Δαγγλάδ, καταφατικῶς δὲ ταύτης ἀποκριθεῖσας, εἶπεν εἰς αὐτὴν ὅτι θὰ τῇ ᾔτο εὐγνώμων ἂν τῷ ἐδίδοε πληροφορίας τινὰς περὶ τῆς ἐν λόγῳ κυρίας.

Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ἡ τοῦ οἰκοφύλακος σύζυγος, ἀλλὰ σχεδὸν δὲν τὴν γνωρίζω, ἀπλῶς μόνον ἤμπορῶ νὰ σὰς πληροφορήσω, ὅτι εἶναι γερόντισσα, ὅτι ἦλθεν ἀπὸ κάποιαν ἐπαρχίαν, ὡς φαίνεται, ὅτι εἶναι ἀσθενής, καὶ ὅτι ἀφ' οὗτου εὐρίσκεται ἐδῶ, τέσσαρας τῶρα μῆνας, δὲν πιστεύω νὰ κατέβηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

Γνωρίζετε εἰς ποίαν χρηματικὴν κατάστασιν εὐρίσκεται;

Ἐπάνω κάτω, διότι δὲν εἶναι δὰ καὶ δύσκολον νὰ τὸ ἐννοήσῃ κανεὶς· ἡ κυρία αὐτῇ, κύριέ μου, ὑποφέρει ἀπὸ δυστυχίαν, καὶ Κύριος οἶδεν ἂν ἔχει καὶ τὸ καθημερινόν τῆς· καὶ μὲν ἐνοίκια εἰς τὸν ἰδιοκτήτην δὲν χρεώσται, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἰξεύρετε ὅτι ὁ σύζυγός μου τῆς τὰ ἐξήτησεν ἐμπρὸς καὶ τὰ ἐδωκεν ἐκεῖνη· τὰ μεταξωτά τῆς, τὰ κασμίριά τῆς, καὶ δὲν ἤξευρά τί ἀκόμη, ὅλα τὰ ἐβαλαν ἐνέχυρα, ἀλλὰ τί μὰς μέλει, αὕτη ἔχει ἀκόμη ἀριετὰ ἐπιπλα διὰ νὰ πληρωθῶμεν μελλόντα ἐνοίκια· τέλος πάντων σὰς λέγω, Κύριε, καὶ πάλιν ὅτι ἀπ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ πέρα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐννοήσῃ τὴν δυστυχίαν τῆς.

Ἡ κυρία Δαγγλάδ δὲν εἶναι μόνη, ὡς μοι εἶπον.

Ὁχι, ἔχει μαζί τῆς τὴν θυγατέρα ἡ νὰ

εἰπῶ καλλίτερα τὴν ἐγγονὴν τῆς, εὐμορφὴ ξανθοῦλα ζωὴ νάχη, μὰ ἀλήθεια εἶναι καὶ λιγὰκι περηφάνη κοπέλλα, δὲν βγάζει ἀχνὴ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς, δὲν μιλεῖ εἰς κανένα.

Δὲν τὸ κάμνει ἀπὸ ὑπερηφάνειαν ἴσως, κυρά μου· ἡ δυστυχία πολλάκις κάμνει βωδὸν τὸν φιλότιμον ἄνθρωπον.

Δὲν εἶναι παράξενον, κύριε· ὅπως δὴποτε ἡ μικρὴ αὐτὴ εἶναι πολὺ καλὴ κόρη, δὲν ἔξυρετε πόσον φροντίζει διὰ τὴν γραίαν μάμμη τῆς, καὶ ἔπειτα εἶναι φρόνιμη, τιμὴ

Σὰς εὐχαρισῶ, κυρά, διὰ τὰς πληροφορίες σας, σὰς λέγω δὲ ὅτι εἶμαι ἐπιφορτισμένος νὰ συνδράμω τὰς δύο δυστυχεῖς αὐτάς γυναικας.

Χαίρω πολὺ, κύριε. Δὲν εἰμπορῶ παρὰ νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ὠραίαν τῇ ἀληθείᾳ πράξιν σὰς ἐπεφόρτισαν νὰ κάμετε.

Εἶναι δυνατόν νὰ ἴδω τὴν νεάνιδα;

Αὐτὴν τὴν ὥραν ὅχι· ἐβγήκε τὸ πρωτὶ καὶ ἀκόμη λείπει ἔξω· νομίζω—καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ γείνη λόγος—ὅτι ἐπῆγε νὰ εὔρῃ χρήματα, διότι οὔτε ξύλα εἶδα νὰ ἀγοράσουν οὔτε ἄλλο τίποτε, καὶ στοιχηματίζω ὅτι οὔτε ψωμί ἔχουν οὔτε φωτιάν με αὐτὸν μάλιστα τὸν κακορρίζον καιρόν.

Ἀλλὰ τοιαύτη δυστυχία εἶναι φρικώδης!

Φρικώδης καὶ φρικώδης, τί λόγος; κύριε.

Φρονῶ ὅτι δὲν ἀπατῶμαι πιστευὼν ὅτι εἶσθε ἐξαίρετος γυνή

Ὁ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ, κύριε, ἐν ἐλάττωμα μόνον ἔχομεν, ὅτι εἴμεθα πολὺ πτωχοὶ καὶ ἡμεῖς.

Εἰς τρόπον ὥστε καλλίτερον δύνασθε νὰ ἐννοήσητε τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων. Θὰ σὰς παρακαλέσω λοιπὸν νὰ παρατηρήσητε τίνος πράγματος ἔχει ἀνάγκη ἡ κυρία Δαγγλάδ, διὰ νὰ συσχεθῶμεν τί πρέπει νὰ γείνη.

Καλὸν θὰ ᾔτο, νομίζω, νὰ περιμείνωμεν τὴν μικρὴν.

Ὁχι, διότι πιθανὸν νὰ βραδύνῃ, καὶ ἂν, ὡς ὑποθέτετε, ἡ πτωχὴ ἀσθενὴς στερεῖται πυρᾶς καὶ ἔχει ἀνάγκη τροφῆς, ἀπάνθρωπον καὶ ἀποτρόπαιον θὰ ᾔτο νὰ τὴν ἀφήσωμεν νὰ περιμείνῃ ἐπὶ πλέον.

Χωρὶς νὰ ἐπιφέρῃ πλέον παρατηρήσεις ἡ οἰκοφύλαξ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου τῆς καὶ διηθύθη πρὸς τὴν κλίμακα.

Αἰμιλιανή, εἶσαι σύ; ἠρώτησε διὰ τῆς βραχνῶδους φωνῆς τῆς ἡ ἀσθενής, ἀκούσασα τὴν θύραν ἀνοιγομένην.

Δὲν εἶναι ἡ ἐγγονή σας, κυρία, ἀπεκρίθη ἡ οἰκοφύλαξ πλησιάσασα πρὸς τὴν κλίνην.

Ἄ! εἶσθε ἡ οἰκοφύλαξ; εἶπεν ἡ ἀσθενής στρεφομένη κατὰ τὸ ἥμισυ.

Μάλιστα, καὶ ἐρχομαι νὰ σὰς ἴδω.

Εἶσθε πολὺ καλὴ, κυρία, καὶ σὰς εὐχαριστῶ· ἀλλὰ ποῦ εἶναι ἡ ἐγγονή μου;

Ἐπῆγεν ἔξω.

Μάλιστα τὸ γνωρίζω, καὶ ὑποθέτω τὸν σκοπὸν, δι' ὃν ἐξῆλθε.

Δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ.

Ὡ! πρὸ πολλοῦ ἐξῆλθε, πρὸ πολλοῦ!

Ἄν ἔχετε τίποτε ἀνάγκη, κυρία, εἰπατέ το εἰς ἐμὲ καὶ θὰ σὰς τὸ δώσω.

Ἡ ἀσθενής ἐξαγαγοῦσα τῆς κλίνης τὴν ἰσχὴν χειρὰ τῆς ἔδειξε τὴν ἀνευ πυρᾶς ἐστίαν.

Τίποτε πλέον, τίποτε, εἶπε διὰ σπασμωδικῆς φωνῆς· καὶ χθὲς καὶ σήμερον δὲν ἔφαγεν ἡ ἐγγονή μου! Θεέ μου, Θεέ μου! ὑπάρχουσι λοιπὸν ἐν Παρισίοις δυστυχεῖς ἀποθνήσκοντες τῆς πείνης!

Μάλιστα· ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ γενναῖαι καρδίαι, ἐρχόμεναι εἰς ἀνακούφισιν τῆς δυστυχίας των.

Δὲν τὰς γνωρίζομεν, εἶπε μετὰ θλίψεως ἡ ἀσθενής.

Ἀδιάφορον· πρέπει νὰ στηρίζετε τὰς ἐλπίδας σας εἰς αὐτάς· σὰς ἀφίνω καὶ ἀμέσως ἐπιστρέφω· θὰ σὰς ἀνάψω καλὴν φωτιάν, τὸ ψυχὸς εἶναι δριμύ, καὶ θὰ σὰς φέρω ἔπειτα παχὺν ζῶμὸν καὶ ἥμισυ ὀρνίθιον ψητὸν καὶ κρασί παλαιόν.

Χρειάζονται χρήματα δι' ὅλα ταῦτα, καὶ ἂς ἀναμείνωμεν τὴν Αἰμιλιανήν.

Ἀφήσατέ με, σὰς παρακαλῶ, νὰ κάμω ὅ, τι με ἐφώτισεν ὁ Θεὸς καὶ μὴ ἀνησυχεῖτε.

Ἡ οἰκοφύλαξ ἐξελθοῦσα, κατήλθεν ἀνὰ τέσσαρας τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος.

Λάβετε εἰκοσὶ φράγκα, τῇ εἶπεν ὁ γραμματεὺς, ἀκούσας τὴν ἐκθεσίν τῆς· ἀγοράσετε ταχέως ἀνθρακας, ξύλα, τρόφιμα, φάρμακα καὶ ὅ, τι τέλος χρειασθῇ· μέχρι τῆς ἐπανόδου τῆς νεάνιδος μείνε πλησίον τῆς γραίας μάμμης τῆς, καὶ περιποιήσου αὐτὴν, ὅ ἂνταμειφθῇς δὲ διὰ τοὺς κόπους σου· νὰ μείνω ἡσυχος;

Μάλιστα, κύριε, θὰ πράξω διὰ τὴν δυστυχὴ ταύτην γυναῖκα ὅ, τι θὰ ἐπραττον διὰ τὴν ἰδίαν τὴν μητέρα μου.

Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ γραμματεὺς ἀπερχόμενος, πιθανὸν τὴν ἐσπέραν νὰ ἐπανεέλθω.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας μεγάλη πυρὰ ἔλαμπεν ἐν τῇ ἐστίᾳ τοῦ θαλάμου τῆς κυρίας Δαγγλάδ, ἥτις καθημένη ἐπὶ τῆς κλίνης ἐζωγόνοι τὸν ἀδύνατον στόμαχόν τῆς τρώγουσα πτέρυγα ὀρνιθίου, καὶ πίνουσα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ποτήριον παλαιοῦ οἴνου· ἀνὰ πᾶσαν δὲ στιγμήν ἐπανελάμβανε· «Διατί λοιπὸν δὲν ἐπανερχεται ἡ Αἰμιλιανή;»

Ε'

Ἐἶχε παρατεθῇ τὸ πρόγευμα ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ κυρίου Δεσβίνου, ἅπανα δ' ἡ οἰκογένεια παρεκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν, πλὴν ἑνὸς ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς, ὅπερ δι' ὀλίγας ἡμέρας ᾔτο μακρὰν τῶν Παρισίων.

Ἡ οἰκογένεια αὕτη ἀπετελεῖτο ἐκ πέντε

προσώπων· τοῦ κυρίου Δεσβίνου πάππου, ὀγδοηκοντούτους γέροντος, τοῦ υἱοῦ του, ἀπόντος προσωρινῶς, τῆς νύμφης του, καὶ τῶν δύο ἐγγόνων του, τοῦ Ἰουλιανοῦ, ὑψηλοῦ καὶ ὠραίου εἰκοσιπενταετοῦς νέου, καὶ τῆς Ἑρρικέτης, χαριεστάτης καὶ εὐμορφοτάτης δεκαοκτὼ μόλις ἐτῶν νεάνιδος.

Ὁ πάππος, ὅστις περιστοιχίζετο ὑπὸ τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης τῶν τέκνων του, ᾔτο ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἀνάπηρος· δις προσβληθεὶς ὑπὸ παραλυσίας εἶχε χρεῖαν νὰ τὸν ἐνδύωσι καὶ νὰ τῷ δίδωσι νὰ τρώγῃ, ὡς μικρὸν παιδίον· τὴν τελευταίαν ταύτην ὑπηρεσίαν εἶχον ἀναλάβει ἀλληλοδιαδόχως ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ, οἵτινες τὴν ἐξεπλήρουν μετὰ φιλοστοργίου μερίμνης.

Σχεδὸν δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὁμιλήσῃ ὁ γέρον, ἐκ τοῦ ζωνοῦ ὅμως καὶ λάμποντος βλέμματός του, ἐνόει τις ὅτι ἡ εὐφυΐα καὶ ἡ σκέψις δὲν εἶχον σβεσθῇ εἰς τὸ εὐρύ καὶ ὑπὸ λευκῶν τριχῶν κεκαλυμμένον αὐτοῦ μέτωπον.

Ὁ γέρον οὗτος εἶχεν ἐντελῶς ἐκπληρώσει τὴν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀποστολὴν του. Ἰδρυτῆς ἑνὸς τῶν μάλλον σπουδαιοτέρων τῶν Παρισίων ἐμπορικῶν οἰκῶν εἶχεν ἀγαπήσει πολὺ τὴν ἐργασίαν, ἥτις καὶ τῷ ἀπέφερε περιουσίαν πλέον τῶν δύο ἐκατομμυρίων φράγκων.

Ἰππρέτης εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον, καὶ πλησιάσας τὴν κυρίαν Δεσβίνου εἶπεν αὐτῇ ὅτι ὁ κύριος Γ. . . χρυσοχόος ἐπεθύμει νὰ τῇ ὁμιλήσῃ.

Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐφαρμόσωμεν διὰ τὸν κύριον Γ. . . τὴν ἐθιμοτυπίαν, εἶπεν ἡ κυρία· εἰσάγαγέ τον.—Τούτου δ' εἰσελθόντος, «εἰς τί ἐφείλομεν τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἐπισκέψεώς σας;» ἡ ῥώτησεν αὐτόν.

Εἰς ὅλως ἔκτακτον συμβάν, κυρία.

Συμβάν ἔκτακτον, ὅπερ μὰς ἐνδιαφέρει;

Πολὺ μάλιστα, κυρία.

Εἰπατέ μας ταχέως περὶ τίνος πρόκειται.

Τὴν πρωτὰν ταύτην νεάνις τις πτωχότατα ἐνδεδυμένη εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατάστημά μου νὰ μοὶ πωλήσῃ ἓν δακτυλίδιον· ἐξετάζων τὸ κόσμημα τοῦτο, τὸ μέγεθος καὶ ἡ ὠραιότης τοῦ ἀδάμαντος τοῦ ὁποίου μοὶ εἶχον προξενήσει κατ' ἀρχὰς ἐντύπωσιν, ἀνεγνώρισα τὸ δακτυλίδιον, ὅπερ ὁ σύζυγός σας κύριος Δεσβίνος μοὶ ἔδωκε τὸ παρελθὸν ἔτος νὰ διορθώσω καὶ καθάρίσω.

Ἀδύνατον, κύριε. Ὅτι ἀπώλεσα τὸ κόσμημα τοῦτο οὐδὲν δύναμαι νὰ ὑποθέσω, καθόσον σπανιώτατα τὸ φορῶ· περὶ τῆς τιμιότητος δὲ τῶν ὑπηρετῶν μου οὐδεμίαν ἔχω ἀμφιβολίαν, δὲ τῶν πιστευῶν ὅτι μοὶ ὑπεξήρθη ὑπὸ τίνος ὥστε δὲν πιστεύω ὅτι μοὶ ὑπεξήρθη ὑπὸ τίνος αὐτῶν ἂν δ' ἄλλως ἔχανε τὸ δακτυλίδιον, ἀμέσως ἤθελον τὸ παρατηρήσει, καθόσον πάντες θεωροῦμεν αὐτὸ ὡς σεβαστὸν κειμήλιον· πλὴν τούτου ἂν κλέπτῃς τις ἐθετε χεῖρα εἰς τὸ κιβωτίδιον, ὅπου κρύπτω τὰ κοσμήματά μου, δὲν θὰ ἤρκετο

βέβαια παραλαμβάνων μόνον αυτό, πριν δ' ἡ βεβαιώσω ὑμᾶς, ὅτι τὸ δακτυλίδιον μου εὗρεται μεταξύ τῶν κοσμημάτων μου, νομίζω ὅτι δύναμαι νὰ σᾶς εἰπω μετὰ θετικότητος, ὅτι ἡπατήθητε ἔνεκα τῆς ὁμοιότητος.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κυρία, ἡ ὁμοιότης θὰ ἦτο λίαν παράδοξος· παρατηρήσας ὅτι τὸ δακτυλίδιον εἶχεν ἐλατήριον εἰς τὴν ἑνδεσιν, ἀνῆγειρα τὸν ἀδάμαντα καὶ ἀνέγνωσα τῇ βοήθειᾳ τοῦ φακοῦ μου τὰς λέξεις ταύτας·

«*Εὐθύμισις—20 Μαΐου 1822*».

— Πράγματι, κύριε, εἶναι λίαν παράδοξον, εἶπεν ἡ κυρία Δεσβίνου.

— Ὡ! Ὡ! ἐφίθυρσεν ὁ γέρον, οὐτινος ἡ συνήθως ἡρεμος φυσιογνωμία ἐξφορονήθη καὶ τὸ βλέμμα ἀπήστραψεν.

— Ἐρρικέτη, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Δεσβίνου, ὕπαγε εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἂν δ' εὕρης εἰς τὸ ἐξ ἐθένου κιβωτίδιόν μου τὸ δακτυλίδιον, φέρε το.

— Ἡ νεᾶνις σπεύσασα ἐπανῆλθε μετὰ τινὰς στιγμὰς φέρουσα τὸ δακτυλίδιον.

— Ὁ χρυσοχόος καταπεπληγμένος ἔκυψε τὴν κεφαλὴν. — Ὡ! ὅ,τι ἔπραξα εἶναι μυσαρὸν! ἐφίθυρσεν· ἐν τούτοις δὲν ἠδυνάμην νὰ μαντεύσω...

Κατορθώσας ὁ γέρον διὰ δυνάμεως, ἣν δὲν ἠδυνάτῃ τις νὰ περιμείνῃ παρ' αὐτοῦ, νὰ ἐγείρῃ τὸν βραχίονά του καὶ νὰ λάβῃ ἐκ τῆς χειρὸς τῆς νύμφης του τὸ δακτυλίδιον, ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὰ χεῖρά του, ἀνακράζας «*Δαγγλάδ, Δαγγλάδ!*».

— Δαγγλάδ, ἐπανάλαβεν ὁ χρυσοχόος, . . . εἶναι τὸ ἐπώνυμον τῆς νεάνιδος.

— Ὁ γέρον ἐκινήθη μετὰ δυνάμεως ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου του.

— Κυρία, ὑπέλαβεν ὁ χρυσοχόος, ἀπατηθεὶς, ὡς προείπατε, ἐκ τῆς καταπληκτικῆς ὁμοιότητος τῶν δύο τούτων κοσμημάτων, ἐνῆργησα τὴν σύλληψιν τῆς δυστυχοῦς νεάνιδος, ἥτις ἤδη εὗρεται εἰς τὴν ἀστυνομίαν· εὐαρεστηθῆτε λοιπὸν, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μοὶ ἐμπιστευθῇτε τὸ δακτυλίδιον σας ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἵνα, τῆς ἀθωότητος τῆς κόρης ἀποδεικνυομένης δι' αὐτοῦ, ἀφεθῇ αὕτη ἐλευθέρᾳ.

— Ὁχι, ὄχι, εἶπεν ὁ γέρον· θέλω νὰ . . . μάθω

— Μαντεύω τὴν σκέψιν τοῦ πενθεροῦ μου, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Δεσβίνου· ἡ μετὰ τοῦ δακτυλιδίου τούτου συνδεομένη ἀνάμνησις ἀνήκει εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς οἰκογενείας μας· δύνασθε νὰ μᾶς δώσητε πληροφορίας τινὰς περὶ τῆς δυστυχοῦς ταύτης νεάνιδος, ἥτις, ὡς λέγετε, φέρει τὸ ἐπώνυμον Δαγγλάδ;

— Μάλιστα, κυρία, δὲν ἔχω ἢ νὰ σᾶς ἐπαλαβῶ ὅ,τι ἡ ἰδίᾳ πρὸ ὀλίγου εἶπεν ἐνώπιον τοῦ ἀστυνόμου.

Καὶ χωρὶς νὰ λησμονήσῃ τίποτε διηγήθη ἀ-

κριβῶς τὴν θλιβεράν ἱστορίαν τῆς Αἰμιλιανῆς καὶ τῆς μάμμης τῆς.

Μετὰ μεγίστης προσοχῆς ἠκροάσθησαν πάντες, οἱ τοῦ γέροντος δ' ὀφθαλμοὶ ἐπληρώθησαν δακρύων, καὶ μόλις τῆς διηγήσεως περατωθείσης κατελήφθη ὑπὸ λυγμῶν.

— Ἡ Ἐρρικέτη περιέβαλεν αὐτὸν διὰ τῶν βραχιόνων τῆς, καὶ σπογγίζουσα τὰ δάκρυά του,

— Πάππε μου, πάππε μου! εἶπε, μὴ κλαίσεις οὕτω! καὶ ἔκλαιεν ὡσαύτως ἡ νεᾶνις· μεθ' ὅ ὑπέλαβεν· — Εἶναι ἀθώα, πάππε μου! δὲν θὰ τὴν ὀδηγήσουν εἰς τὰς φυλακάς, καὶ ὕστερον ἡ μάμμά θὰ τῆς δώσῃ χρήματα.

— Ὡ! ναί, ναί, εἶπεν ὁ γέρον Δαγγλάδ. . . . τὴν περιουσίαν μου τὰ πάντα τὰ πάντα εἰς αὐτόν.

Οὐδὲν ἄλλο ἢ μονοσυλλάβους λέξεις ἠδύνατο νὰ προφέρῃ ὁ γέρον, τὰ τέκνα του ὅμως συνειθισμένα εἰς τὸ βλέμμα του ἐνόουν ὅ,τι αὐτὸς διεννοεῖτο.

— Πάτερ μου, εἶπεν ἡ κυρία Δεσβίνου διὰ συγκεκινημένης φωνῆς, ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ υἱοῦ σας ἐγὼ ἀναπληρῶ αὐτόν· τί πρέπει νὰ πράξω; εἶμαι ἐτοιμή νὰ σᾶς ὑπακούσω.

— Ὁ γέρον κινήσας τὴν κεφαλὴν, ὑπέδειξε τὴν εὐχαρίστησίν του, τῇ βοήθειᾳ δὲ τῆς ἐγγονῆς του κατορθώσας νὰ ἐγερθῇ, ἐπέθετο φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς κυρίας Δεσβίνου, ἥτις νεύσαντος αὐτοῦ εἶχε πλησιάσει· μεθ' ὃ ὁ γέρον ἔχων τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ καὶ τὸ βλέμμα πλῆρες λάμψεως εἶπεν· — Ἐνταῦθα. . . καὶ αἱ δύο. . . δύο δωμάτια . . .

— Πάτερ μου, ἀπήντησεν ἡ νύμφη του, αἱ προσταγαί σας ἐκτελεσθήσονται.

— Καλῶς, ὑπέλαβεν ὁ γέρον, καὶ ἔπεσεν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου· καθίσας δ' ἐπὶ τῶν γονάτων του τὴν Ἐρρικέτην, εἶπεν αὐτῇ χαμηλοφώνως· — Διὰ σέ. . . μία ἀδελφή. . .

— Ὡ! τὴν ἀγαπῶ πολὺ, πάππε μου, ἀπήντησεν αὕτη.

— Κύριε, εἶπεν ἡ κυρία Δεσβίνου τῷ χρυσοχόῳ, ὁ υἱός μου θὰ σᾶς συνοδεύσῃ παρὰ τῷ ἀστυνόμῳ, ἵν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητα τῆς κόρης Δαγγλάδ καὶ ἐνεργήσῃ τὴν ἀπελευθέρωσίν τῆς. — Ἀπευθυνομένη ἔπειτα πρὸς τὸν υἱόν τῆς· — Ἰουλιανέ, εἶπεν αὐτῷ, θὰ συνοδεύσῃς τὴν κόρην Δαγγλάδ μέχρι τῆς μάμμης τῆς, ὅπου θὰ μ' εὕρης.

— Μητέρα μου, δύναμαι νὰ σᾶς συνοδεύσω καὶ ἐγώ; εἶπεν ἡ Ἐρρικέτη.

— Μάλιστα, ἂν ὁ πάππος σου τὸ ἐπιτρέπῃ.

— Ὑπαγε, εἶπεν ὁ γέρον.

ΣΤ'

— Ὁ πατὴρ τοῦ γέροντος Δεσβίνου ὑπῆρξεν ἀξιωματικὸς ἀνευ περιουσίας, φονευθεὶς κατὰ τὸ 1807 εἰς τὴν κατὰ τῶν Ρώσων μάχην τῆς Πουλτούσκης, ὑπῆρξε δὲ τότε ὑπὸ τὸν στρα-

τηγὸν τοῦ ἱππικοῦ Δαγγλάδ, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δεσβίνου τακτικῶς ἀπέστειλε χρηματικὰς βοήθειας εἰς τὴν χήραν καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ· βραδύτερον τῇ φροντίδι τοῦ στρατηγοῦ ὁ υἱὸς Δεσβίνου κατετάχθη εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν, ὅπου πρὸ ὀλίγου καὶ ὁ υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ εἶχεν ἐγγραφῇ.

— Ὁ Δεσβίνος εὐγνωμονῶν ἀνθ' ὅσων διὰ τὴν μητέρα του καὶ αὐτὸν ἔπραξεν ὁ στρατηγός, ἠγάπησε τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰλικρινέστατα, καὶ οἱ δύο συμμαθηταὶ κατέστησαν ἀχώριστοι φίλοι, ἐξεληόντες δὲ τῆς σχολῆς τὸ αὐτὸ ἔτος ἔσχον τὸ εὐτύχημα νὰ μὴ χωρισθῶσι, διορισθέντες ἀνθυπολοχαγοὶ εἰς τὸ αὐτὸ σύνταγμα τῆς νέας φρουρᾶς, καὶ ὡς τοιοῦτοι μετασχόντες τῆς ἐκστρατείας τοῦ 1812, ἥτις ἤρξατο διὰ τῆς διαβάσεως τοῦ Νιέμεν, καὶ ἥτις ἐμελλε νὰ καταστῇ τόσον ὀλεθρία εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ τὸν Ναπολέοντα. Τὸ ἐπόμενον ἔτος εὗρισκοντο ἐν Αὐστρίᾳ, Βιζαῖν καὶ Δρέσδην, τὴν δὲ 16 Ὀκτωβρίου σφαῖρα διεπέρασε τὴν κεφαλὴν τοῦ στρατηγοῦ Δαγγλάδ ἐν Λινδενῶ.

— Ὁ Δεσβίνος συνεμερίσατο τὴν θλιψὴν τοῦ φίλου του, καὶ οἱ δύο νεαροὶ ἀξιωματικοὶ ἔκλαυσαν ὁμοῦ τὸν θάνατον τοῦ στρατηγοῦ, ἐπανελθόντες δ' εἰς Γαλλίαν μετὰ τοῦ φρικωδῶς ἀποδεκατισθέντος στρατοῦ ἔλαβον μέρος ἐνεργὸν εἰς τὴν τρομερὰν καὶ ἀπελπιστικὴν μάχην, καθ' ἣν ἐπὶ ἓνα μῆνα νέα γαλλικὴ στρατιὰ, συγκεκινημένη ἐκ νέων, αἵτινες κατὰ πρῶτον ἐβλεπον μάχην, ὑπερήσπισε βῆμα πρὸς βῆμα τὸ πάτριον ἔδαφος κατὰ τῶν ἠνωμένων δυνάμεων ὅλων τῶν ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης.

Μετὰ τὸ Βατερλώ, ὅποτε ἡ τελευταία γαλλικὴ στρατιὰ ὑποχωρήσασα πρὸς τὸν Αἰγείρα, εἶχε διαλυθῇ τῇ τῶν συμμάχων αἰτήσῃ, οἱ ἀξιωματικοὶ Δαγγλάδ καὶ Δεσβίνος ὑπέβαλον τὰς παραιτήσεις τῶν· ὁ πρῶτος τούτων ἦτο πλοῦσιος, ἐν ᾧ ὁ ἕτερος μόνον περιουσίαν εἶχε τὸ ἔτιφός του, ὥστε τὸ στάδιόν του εἶχε καταστραφῇ.

— Ἀγαπητὲ Δεσβίνε, τῷ εἶπεν ὁ Δαγγλάδ, μὴ ἀπελπίζεσαι· ἡ Γαλλία δὲν στερεῖται πόρων διὰ νέον εὐφυᾶ καὶ δραστήριον ὡς σύ· εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν τῆς πατρίδος μας ὑπάρχουσι κάλλιστα θέσεις, καὶ δὲν ἔχεις ἢ νὰ ἐκλέξῃς τοιαύτην· ὅ,τι σοὶ ἐλλείπει εἶναι τὸ πρῶτον κεφάλαιον, ὅπερ ἐγώ, καθὼς ἀδελφός σου, θὰ σοὶ τὸ καταβάλω. Πρὶν ἢ ἐγκαταλείψω τὴν Γαλλίαν, ὅπου οὐδένα πλέον ἔχω συγγενῆ, ἵνα μεταβῶ εἰς Μαρτινίκαν παρ' ἀδελφῇ τινι τῆς μητρὸς μου, θέλω μεταποιήσαι εἰς μετρητὰ πᾶσαν τὴν περιουσίαν, ἣν ὁ πατήρ μου μοὶ ἀφῆκε, θέλω δὲ πράξῃ διὰ σέ ὅ,τι θὰ ἔπραττεν ὁ στρατηγός Δαγγλάδ.

— Ὀλίγους μετέπειτα μῆνας καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Δαγγλάδ ἦτο ἑτοιμὸς πρὸς ἀναχώρησιν εἰς

τὰς ἀποικίας, ἐνεχείριζε τῷ φίλῳ του Δεσβίνῳ πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων.

— Καὶ τίνι τρόπῳ θὰ σοὶ ἀποδώσω τὰ χρήματα ταῦτα; ἠρώτησεν.

— Περίμενε πρῶτον νὰ καταστῇς ἀρκούντως πλοῦσιος, καὶ ἔπειτα μοὶ τὰ ἀποδίδεις.

— Καὶ ἂν ἀντὶ νὰ πλουτήσω, ὡς πιστεύεις, ἀπολέσω τὸ σπουδαῖον τοῦτο ποσόν;

— Τότε θὰ ἦσαι ἀτυχής, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οὐ μόνον δὲν θὰ σοὶ ζητήσω ὅ,τι σοὶ ἔδωκα, ἀλλὰ θὰ πράξω πᾶν ὅ,τι ἀπ' ἐμοῦ ἐξαρτᾶται, ἵνα ἀναλάβῃς ἐξ ἀρχῆς πάλιν νέαν ἐπιχείρησιν.

Οἱ δύο φίλοι ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων, καὶ ἐχωρίσθησαν ἵνα μὴ ἐπανιδῶσι πλέον ἀλλήλους.

— Ὁ κύριος Δεσβίνος ἐγένετο κατ' ἀρχὰς συνέταιρος ἐμπορικοῦ τινος οἴκου τῶν Παρισίων, μετὰ τρία δ' ἔτη, τῆς εταιρίας διαλυθείσης, ἀπεχώρησεν ἔχων κεφάλαιον ἐβδομήκοντα πέντε χιλιάδων φράγκων καὶ συνέστησεν ἐπ' ἰδίῳ ὀνόματι νέον ἐμπορικὸν οἶκον προοδεύσαντα καταπληκτικῶς ἐν μικρῷ χρονικῷ διαστήματι. Ὁ δὲ Δαγγλάδ δὲν ἀποκατεστάθη ἐν Μαρτινίκᾳ· κάτοχος μεγάλης περιουσίας καὶ φίλος τῶν ταξιειδίων διέτρεξεν ἀλληλοδιαδόχως τὰς χώρας τοῦ νέου κόσμου καὶ μέρος τῆς Ἀσίας.

— Ἡ μετὰ τῶν δύο φίλων ἀλληλογραφία ἦτο σπανιωτάτη, οὐχ ἥττον ἡμέραν τινὰ ὁ κ. Δεσβίνος ἔλαβεν ἐπιστολήν, δι' ἧς ὁ Δαγγλάδ τὸν ἐπληροφόρει ὅτι ἐμελλεν ἐντός ὀλίγου νὰ λάβῃ σύζυγον νέαν Γαλλίδα ἀποικογενῆ, ἣν συνήνητησεν ἐν Πονδιχέρῃ καὶ ἧς ὁ πατήρ ἦτο εἰς τῶν μεγαλειτέρων τῆς πόλεως ἐκείνης ἐμπόρων.

— Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἀνεφέρετο ὅτι ὁ γάμος εἶχεν ὁρισθῇ τὴν 20 Μαΐου.

— Ὁ κ. Δεσβίνος ἦτο καὶ αὐτὸς μεμνησμενός, οὐδὲν ὅμως εἶχεν ἀκόμη ἀποφασισθῇ περὶ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου του· ἰδέα λοιπὸν τῷ ἐπέλαθε νὰ τελέσῃ καὶ αὐτὸς τοὺς γάμους του τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ ἐτελοῦντο καὶ οἱ τοῦ Δαγγλάδ· πρὸς τοῦτο δὲ χωρὶς ν' ἀφῆσιν νὰ παρέλθωσιν ἡμέραι, αὐθημερὸν ἐδήλωσεν εἰς τοὺς γονεῖς τῆς μνηστῆς του, ὅτι ἐπεθύμει νὰ τελεσθῶσιν οἱ γάμοι του τὴν 20 Μαΐου, εἰς ὃ καὶ συνῆνεσαν.

— Ὁ κύριος Δεσβίνος ἔγραψε μακρὰν πρὸς τὸν φίλον του ἐπιστολήν· ἔλεγεν αὐτῷ ὅτι ἀπεφασίσθη ἵνα τὴν 20 Μαΐου γείνωσι καὶ οἱ ἰδιόι τοῦ γάμοι, ὅτι ὁ ἐμπορικὸς του οἶκος ἔβαινεν ἐξαιρετὰ, καὶ κατέληγε θερμῶς παρακαλῶν τὸν Δαγγλάδ νὰ μὴ λησμονήσῃ ὅτι πᾶν ὅ,τι κατεῖχεν ἀνῆκεν εἰς αὐτόν, ὅτι ἐτέρωθεν τὸν ἐθεώρει συνέταιρόν του, καὶ ὅτι ἐνδοὶ νὰ τῷ δώσῃ ἐπὶ τῶν πεντήκοντα χιλιάδων φράγκων τὸ ἀνάλογον κέρδος.

— Ὁ κ. Δεσβίνος ἐν περίπτῳ ἔτος γεννηφειμέ-

νος δὲν εἶχε λάβει ἀπάντησιν τῆς ἐπιστολῆς του, ὅτε πρῶτον τινὰ πλοίαρχος τις, εἰσελθὼν εἰς τὸ γραφεῖόν του, τῷ ἐνεχείρισεν ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τοῦ Δαγγλάδ, καὶ δακτυλιοθήκην, ἐν ᾗ ὑπῆρχε πολύτιμος δακτύλιος.

«Βίς ἀνάμνησιν τοῦ γάμου σου καὶ τοῦ γάμου μου, ἔλεγεν ἡ ἐπιστολή, παρήγγειλα νὰ κατασκευασθῶσι δύο ἀδαμαντοκόλλητοι δακτύλιοι τῆς αὐτῆς ἀξίας καὶ καθ' ὅλα ὅμοιοι· ὑπὸ τὸν ἀδάμαντα, ὅστις μετακινεῖται δι' ἐλατηρίου, εἰς τὴν σφενδόνην ἐξαράχθησαν αἱ λέξεις: «*Εὐθύμιας — 20 Μαΐου 1822*»· ἔδωκα τὸν ἕνα τῶν δακτυλίων τούτων εἰς τὴν σύζυγόν μου, σοὶ ἀποστέλλω δὲ τὸν ἕτερον, παρακαλῶν σε νὰ τὸν προσφέρῃς εἰς τὴν γυναῖκά σου ἐξ ὀνόματός μου εἰς ἀνάμνησιν τῆς εὐλικρινοῦς καὶ παλαιᾶς φιλίας μας.

«Ἐλπίζω νὰ κατορθώσω νὰ ἐπανέλθω εἰς Γαλλίαν ἐντὸς τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν· θὰ ἐγκατασταθῶ ἐν Παρισίοις πλησίον σου, καὶ θ' ἀποτελέσωμεν τοῦ λοιποῦ μίαν οἰκογένειαν».

Δυστυχῶς ὁ Δαγγλάδ δὲν ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ σχέδιά του ἀποβιώσας ἐκ κιτρίνου πυρετοῦ εἰς Μαρτινίκαν, ὅπου εἶχεν ἐπανέλθει ἐν ἔτος σχεδὸν μετὰ τὴν γέννησιν τέκνου του.

Ἐπὶ πολλὰ ἔτη περιέμενεν ὁ Δεσβίνος τὴν ἐπάνοδον τοῦ φίλου του ἢ τοῦλάχιστον εἰδήσεις του· πολλὰς εἶχε γράψῃ ἐπιστολάς εἰς Πονδίχέρην καὶ εἰς ἄλλα μέρη, ἀλλ' οὐδεμίαν ὅμως ἔλαβεν ἀπάντησιν.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς ἡ κυρία Δαγγλάδ κατέλιπε τὴν Μαρτινίκαν καὶ ἐπανῆλθε μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς παρὰ τῷ πατρὶ τῆς, ὅστις τὸ αὐτὸ ἔτος ἀποχωρήσας τοῦ ἐμπορίου ἐπανῆλθεν εἰς Γαλλίαν μετὰ τῆς θυγατρὸς καὶ τοῦ ἐγγόνου του.

Καί τοι δὲ ἡ κυρία Δαγγλάδ ἤκουε πολὺς νὰ γίνεται λόγος περὶ τοῦ Δεσβίνου, ἡγνόμενος ὅμως καθ' ὅλοκληρίαν ὅτι ὁ σύζυγός τῆς εἶχε δανείσει τῷ κ. Δεσβίνῳ πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων, καὶ τοῦ χρόνου παρελθόντος, ἐλησμόνησε τὴν οἰκογένειαν ταύτην, βραδύτερον δὲ ὅτε ἔνεκα ἀπροόπτων δυστυχημάτων ἡ περιουσία τῆς καὶ ἡ τοῦ υἱοῦ τῆς, ὅστις εἶχε νυμφευθῇ, ἡφανίσθησαν, δὲν ἐνεθυμήθη πλέον ὅτι ἐν Παρισίοις ὑπῆρχεν ἄνθρωπος ἑκατομμυριοῦχος, πρὸς ὃν ἡ δύνατο ν' ἀποταθῇ μετὰ πάσης ἐμπιστοσύνης, ἐπικαλουμένη τὸ ὄνομα Δαγγλάδ.

Δεκαπέντε μετέπειτα ἔτη ὁ Δεσβίνος ἔμαθε τυχαίως τὸν θάνατον τοῦ Δαγγλάδ, ὅλαι δ' αἱ ἔρευνάι του πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς χήρας ἀπέβησαν ἄνευ ἀποτελέσματος.

Ὁ υἱὸς τοῦ Δεσβίνου καὶ ἡ σύζυγός του δὲν ἡγνόουν ἐκεῖνο, ὅπερ ὅλη ἡ οἰκογένεια ὤφειλε τῷ Δαγγλάδ, ἄλλως ὁ γέρον τῶς εἶχεν εἰπεῖ πολλάκις,

«Τέκνα μου, μὴ λησμονήσετε ὅτι τὸ τρίτον τοῦλάχιστον τῆς περιουσίας μου ἀνήκει εἰς τὴν χήραν Δαγγλάδ καὶ εἰς τὰ τέκνα ἢ τοὺς ἐγγόνους τῆς, ἂν ὑπάρχουν τοιοῦτοι».

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω δύναται κάλλιστα νὰ κατανοήσῃ τις ποίαν ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν εἰς τὴν οἰκογένειαν Δεσβίνου ἡ ἀποκάλυψις τοῦ χρυσοχόου.

Ζ'

Ὁ Ἰουλιανὸς Δεσβίνος καὶ ὁ χρυσοχόος ἐξῆλθον ὁμοῦ τῆς οἰκίας· μετ' ὀλίγον δὲ ἡ κυρία Δεσβίνου μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς ἐξελοῦσαι καὶ αὐταὶ μετέβησαν ἐφ' ἀμάξης εἰς τὴν νέαν ὁδὸν Κοκενάρδ.

— Ἐπὶ τέλους ἐπανήλθατε! εἶπεν ὁ ἀστυνόμος πρὸς τὸν χρυσοχόον εἰσερχόμενον μετὰ τοῦ Ἰουλιανοῦ εἰς τὸ γραφεῖόν του· σὰς περιμένουμεν μετὰ μεγάλης ἀνυπομονησίας.

Ἡ νεᾶνις ἐγερθεῖσα, μετ' ἀνησυχίας παρετήρησε τὸν ἀστυνόμον, καθόσον ἡ τύχη τῆς ἐκρέματο ἐκ τῶν λόγων, οὓς ὁ χρυσοχόος καὶ ὁ ἀκολουθῶν αὐτὴν νέος ἤθελον εἰπεῖ πρὸς αὐτόν.

— Ὁ πελάτης μου κύριος Δεσβίνος δὲν εὐρίσκειται ἤδη ἐν Παρισίοις, εἶπεν ὁ χρυσοχόος, ὁ υἱὸς του ὅμως δύναται νὰ τὸν ἀναπληρώσῃ. Κύριε ἀστυνόμε, κάλλιστα εἶχον ἀναγνωρίσει τὸ δακτυλίδιον· . .

Ἡ νεᾶνις ἐξέβαλε βαθὺν στεναγμόν.

Ὁ Ἰουλιανὸς Δεσβίνος σπεύσας τότε πρὸς αὐτὴν καὶ λαβὼν τὴν χεῖρά τῆς· «ἀλλ' εἰσθε ἔλευθερά, κυρία!» ἀνέκραξε.

— Ἡγνόνουν ὅτι ὑπῆρχον δύο καθ' ὅλα ὅμοια δακτυλίδια, ὑπέλαβεν ὁ χρυσοχόος, καὶ ἐξαίτοῦμαι συγγνώμην παρὰ τῆς κυρίας διὰ τὰς ἀδικίας ὑποψίας μου.

— ὦ! σὰς συγχωρῶ, κύριε, εἶπε ζωηρῶς ἡ Αἰμιλιανή· δὲν μ' ἐγνώριζατε, καὶ πᾶς τις ἐν τῇ θέσει σας θὰ μ' ἐθεώρει ἔνοχον.

— Προσφιλές μοι τέκνον, εἶπε τότε ὁ ἀστυνόμος, τῆς θείας Προνοίας αἱ βουλαι εἶναι ἀνεξερεύνητοι, καὶ οὐχὶ ματαίως ὠδήγησεν αὐτὴ ὑμᾶς ἐν μέσῳ δύο κλητῶν εἰς ἀστυνομικὸν γραφεῖον· τὴν πρῶτην ταύτην σεῖς καθὼς καὶ ἡ γραῖα μάμμη σας, στερούμεναι ἄρτου καὶ πυρᾶς, εἰσθε δυστυχεῖς καὶ ἀπληπισμένοι, καὶ ἐνομίζατε ἑαυτὰς ἐγκαταλειμμένας . . . ὁ Θεὸς ὅμως ἐπέβλεπεν ἐφ' ὑμῶν. Ἡδὲ δὲν εἰσθε πλέον μόναι ἐν τῷ κόσμῳ· ἔχετε φίλους, οἵτινες θὰ σὰς συνδράμωσι, σὰς τὸ ὑπόσχομαι.

— Κύριε ἀστυνόμε, εἶπεν ὁ Ἰουλιανὸς Δεσβίνος, ὁ στρατηγὸς Δαγγλάδ ἀποθανὼν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης ὑπηρετῶν τὴν Γαλλίαν, ἦτο ὁ πρόπαππος τῆς κόρης· ἡ οἰκογένειά μου ὀφείλει τὸ πᾶν εἰς τὸν πάππον τῆς, τὴν περιουσίαν, τὴν ὑπαρξίν τῆς ἴσως! . . . Δὲν ἀπατάσθε λέγοντες, ὅτι ἡ θεία Πρόνοια ὠδήγησεν ἐνῶπιον ὑμῶν τὴν κόρην Δαγγλάδ, ὡς ἐγκληματίαν. Ὁ Θεὸς βέβαια ἐπέβλεπεν ἐπ' αὐτῆς καὶ τῆς μάμ-

μης τῆς ἀναλογισθεῖς τὰ δεινὰ τῶν, εἶπεν ὁ Ἀρκεῖ! . . .» Ὁ πατὴρ μου καὶ ὁ πάππος μου, ὅστις ζῇ ἀκόμη, ἐξαίτουνται δι' ἑαυτοὺς καὶ μόνους τὸ δικαίωμα, ὅπερ ἄλλως τοῖς ἀνήκει, νὰ βελτιώσωσι τὴν κατάστασιν τῆς κυρίας Δαγγλάδ, καὶ ν' ἀσφαλίσωσι τὸ μέλλον τῆς ἐγγονῆς τῆς.

— Ἰδοὺ ὥρατοι καὶ εὐγενεῖς λόγοι, ὑπέλαβεν ὁ ἀστυνόμος, ζωηρῶς συγκινημένος. Κύριε Δεσβίνε, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σφίξω τὴν χεῖρά σας, καὶ νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι τὰ αἰσθήματα, ἅπερ πρὸ ὀλίγου ἐξεφράσκατε ἐξ ὀνόματος τῆς οἰκογενείας σας, μὲ πληροῦσι θαυμασμοῦ.

Ὁ νέος πλησιάζας τότε πρὸς τὴν Αἰμιλιανήν, — Εὐχαρεστηθῆτε, τῇ εἶπε, κυρία, νὰ δεχθῆτε τὸν βραχιόνά μου, ἵνα σὰς ὀδηγήσω εἰς τῆς μάμμης σας.

— ὦ, κύριε, εἶπεν ἡ νεᾶνις, ἥς αἱ παρειαι ἠρυθρίασαν, δὲν παρετήρησατε τὴν ἐνδυμασίαν μου . . . ὅχι, καλλίτερον εἶναι νὰ ὑπάγω μόνη.

— Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Ἰουλιανὸς, ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ μου μᾶς περιμένουσιν εἰς τὸν οἶκόν σας, καὶ ἔχω ἐντολὴν νὰ σὰς συνοδεύσω ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Ἐμπρός, κόρη μου, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, λάβετε τὸν βραχιόνα τοῦ κυρίου Δεσβίνου, νὰ στηριχθῆτε εἰς αὐτόν ὡς εἰς βραχιόνα φίλου.

— Ἀδελφοῦ μάλλον, ἀπήντησεν ὁ νέος.

Ὁ ἀστυνόμος ἐγχειρίζων τότε τὸν δακτύλιον εἰς τὴν Αἰμιλιανήν, εἶπεν αὐτῇ μετὰ μειδιήματος· «λάβετε τὸν δακτύλιον, κυρία, καὶ μὴ εἰσθε πρὸς αὐτὸν ἀχάριστος, διότι πολλὰ τῷ ὀφείλετε.

Ὁ Ἰουλιανὸς καὶ ἡ Αἰμιλιανὴ ταχέως μετέβησαν κατὰ τὴν νέαν ὁδὸν Κοκενάρδ, ὅπου ἡ κυρία Δεσβίνου, προηγουμένως φθάσασα, ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ πληροφορήσῃ τὴν ἀσθενῆ περὶ τῶν λαβόντων χώραν τὴν πρῶτην, καὶ νὰ τῇ διηγηθῇ τί ὁ κύριος Δεσβίνος, ὁ πενθερὸς τῆς, ὤφειλεν εἰς τὴν φιλίαν τοῦ κυρίου Δαγγλάδ συζύγου τῆς ἀσθενοῦς.

Ἐκ τῆς ἀγκάλης τῆς μάμμης τῆς ἡ Αἰμιλιανὴ μετέβη εἰς τὰς τῆς κυρίας Δεσβίνου, μεθ' ἧλθεν ἡ σειρὰ τῆς Ἑρριέτης, ἥτις ἀσπασθεῖσα τὴν Αἰμιλιανήν εἰς τὰς δύο παρειάς, τὴν ἔσυρε πρὸς τὸ παράθυρον, καὶ — «ὁ πάππος μου, τῇ εἶπε, θέλει νὰ εἰσθε ἀδελφὴ μου, ἐγὼ δὲ τῷ ὑπεσχέθην νὰ σὰς ἀγαπῶ ἐξ ὅλης καρδίας· πόσον θὰ χαρῇ ὁ ἀγαπητὸς μου πάππος ὅταν σὰς ἴδῃ!»

— ὦ! εἶμαι εὐτυχιστάτη, ἐφέλλισεν ἡ Αἰμιλιανὴ κλαίονσα.

Μετ' οὗ πολὺ ἐλθὼν ὁ ἰατρός, ὃν ἐκάλεσεν ἡ κυρία Δεσβίνου, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ γραῖα Δαγγλάδ ἀκινδύνως ἠδύνατο νὰ μετακομισθῇ, προσθεῖς ὅτι διὰ μεγάλων φροντίδων καὶ πολλῶν περιποιήσεων εἶχεν ἐλπίδας νὰ τὴν θεραπεύσῃ ἐν διαστήματι ὀλιγωτέρῳ τοῦ μῆνός.

Οἱ καλοὶ οὗτοι λόγοι ἠῤῥησαν ἐπὶ τὴν χαρὰν

καὶ τὴν εὐτυχίαν πάντων. Πρὸ τῆς ἐσπέρας δὲ ἡ κυρία Δαγγλάδ εἶχεν ἐγκαθιδρυθῇ εἰς τὸ δι' αὐτὴν παρὰ τῇ κυρίᾳ Δεσβίνου παρασκευασθὲν δωμάτιον, ὃ δὲ θάλαμος τῆς Αἰμιλιανῆς παρὰ τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενοῦς κείμενος συνεκοινωνεῖ πρὸς τὸν τῆς Ἑρριέτης.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ κυρία Δαγγλάδ ἐξηγείρετο τῆς κλίνης, καὶ ταχέως ἀνέρρωσεν ἐντελῶς.

Ἡμέραν δὲ τινὰ ὁ γέρον Δεσβίνος ἠρώτησε τὸν υἱὸν του ἂν ἐσκέφθη νὰ πληρώσῃ τὸ πρὸς τὴν κυρίαν Δαγγλάδ χρέος του.

— Μάλιστα, πάτερ μου, εἶπεν οὗτος, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνῃτε εὐχαριστημένοι· ἵνα ἡ κόρη Δαγγλάδ καταστῇ καθ' ὅλοκληρίαν θυγάτηρ μας, θὰ λάβῃ σύζυγον τὸν Ἰουλιανόν.

— Καλῶς, εἶπεν ὁ γέρον, ἀλλὰ ταχέως, ταχέως! ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω πρὸ τοῦ θανάτου μου τὴν εὐτυχίαν των.

Καὶ μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τῆς κόρης Αἰμιλιανῆς Δαγγλάδ καὶ τοῦ κ. Ἰουλιανοῦ Δεσβίνου.

ΤΙ ΕΣΤΙΝ ΑΝΕΜΟΣ;

Ἄνεμος εἶνε ἀὴρ μετακινούμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μὲ μεγαλιτέρην ἢ μικροτέραν σφοδρότητα· ἐν δὲ τῶν κυριωτέρων αἰτίων τῆς μετατοπίσεως ταύτης εἶνε ὁ ἀνισος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς διασκορπισμὸς τῆς θερμότητος. Ὁ ἀὴρ θερμαινόμενος ἐν χώρῳ τινὶ, αἵρεται πρὸς τὰ ἄνω ἐνεκα τῆς ἐλαφρότητός του, ἄλλος δ' ἀὴρ καταβαίνει πρὸς ἀντικατάστασίν του. Καθ' ἡμέραν ἀκούομεν τοὺς θερμαινόμενους ἐνώπιον ἐστίας νὰ παραπονῶνται ὅτι, ἐν ᾧ ἂν ἐμπρὸς καίονται, ἂν ὀπίσω εἶνε παγωμένοι. Τοῦτο εἶνε ἀληθές, καὶ ἡ αἰτία εἶνε ὅτι πρὸ τῆς ἐστίας ἐκεῖ σχηματίζεται ρεῦμα ἀέρος, καὶ ἐν ᾧ ὁ θερμὸς ἀὴρ ἐξέρχεται διὰ τῆς καπνοδόχης, ὁ ἐν τῷ δωματίῳ ψυχρὸς ἀὴρ ὁρμᾷ βιαίως πρὸς τὴν ἐστίαν. — Ἀνοίξατε τὴν θύραν, δι' ἧς συγκοινωνοῦσι δύο παρακείμενα δωμάτια, ὧν τὸ μὲν εἶνε ψυχρὸν, τὸ δὲ θερμὸν, καὶ κρατήσατε ἀνημμένον κηρίον ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς. Ἡ φλόξ τοῦ κηρίου θέλει στραφῇ ἀμέσως πρὸς τὸ ψυχρὸν δωμάτιον. Θέσατε τὸ κηρίον ἐκεῖ κατὰ γῆς, καὶ ἡ φλόξ ἀμέσως θέλει στραφῇ πρὸς τὸ θερμὸν δωμάτιον. Τάντιθετα ταῦτα ἀποτελέσματα προσέρχονται ἐκ τοῦ ὅτι διὰ τῆς θύρας ἐνεργεῖ ρεῦμα ἀέρος ἀντίστροφον, κάτω μὲν ψυχρὸν, ἄνω δὲ θερμὸν.

Ἀκριβῶς τοιοῦτόν τι συμβαίνει καὶ μεταξὺ τῆς γῆς θερμαινόμενης καὶ τοῦ ἀέρος.

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΣΤ'

ΤΗ ΚΥΡΙΑ Χ***, ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 10 Φεβρουαρίου 1880.

Δὲν σοῦ ἔγραψα τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα,

διότι . . . —πρὸς τί νὰ ζητῶ ἄλλην δικαιολο-
 γίαν, ἀφοῦ ἡ ἀλήθεια εἶνε ἡ καλλιτέρα πασῶν;
 —δὲν σοῦ ἔγραψα, διότι δὲν εἶχα τίποτε νὰ
 σοῦ γράψω. Ἐβαρύνθη πλεονὲς νὰ γράψω περὶ χο-
 ρῶν καὶ διασκεδάσεων, περισσότερον ἴσως παρ'
 ὅ,τι ἐβαρύνθη νὰ χορεύω καὶ νὰ διασκεδάζω.
 Καὶ ὅμως χοροὶ καὶ διασκεδάσεις εἶνε τὸ μόνον
 πρᾶγμα, περὶ τοῦ ὁποίου δύναται τις σήμερον
 νὰ λαλήσῃ ἐν Ἀθήναις, ἀφ' οὗτου μᾶς ἀπεχαι-
 ρέτισεν ὁ δριμύς χειμὼν, ὅστις ἐπάγωνε μὲν,
 εἶνε ἀληθές, τὰς βίνας καὶ τοὺς δακτύλους μας,
 ἀλλὰ μᾶς παρεῖχε τοῦλάχιστον ὕλην ὁμιλίας.
 Περὶ πολιτικῶν δὲν σοῦ ἔγραψα ποτέ, καὶ οὐδὲ
 σήμερον θὰ σοῦ γράψω, μολοντί τὰ πράγματα,
 ὡς λέγουσιν οἱ ἀρμόδιοι, εἶνε σπουδαῖα, διότι
 πρόκειται, φαίνεται, καὶ πάλιν νὰ πέσῃ τὸ Ὑ-
 πουργεῖον. Περὶ τῶν ἀπόκρεω δὲν εἶνε καιρὸς ἀ-
 κόμη νὰ γείνη λόγος, διότι, μολοντί ἤρχισε σή-
 μερον τὸ τοιῷδιον καὶ ἀνυπόμονοί τινες μετρη-
 φισμένοι ἐνεφανίσθησαν ἤδη εἰς τὴν ὁδὸν Στα-
 δίου, καὶ ἡ περιάλλητος καμήλα ἐθεάθη προ-
 χθὲς ὀρχουμένη πρὸ τοῦ Σολωνείου ἐν μέσῳ πυ-
 κνοῦ ὁμίλου περιέργων, οὐχ ἥττον ὁ κόσμος ὁ
 πολὺς ἐπιφυλάσσεται ἀκόμη, τὰ δὲ μικρὰ μα-
 γαζεῖα τῶν ὁδῶν Αἰόλου καὶ Ἑρμοῦ, ἅτινα ἐκ
 τοῦ προχείρου μετεβλήθησαν εἰς ἐμπορεῖα προ-
 σωπίδων καὶ μεταμφίσεων, μάτην ἀναπτύσσου-
 σιν ἀπὸ τῶν θυρῶν καὶ τῶν παραθύρων των τὰ
 πολύχρωμα ἐκεῖνα καὶ πολὺσχημα ῥάκη, ἅτινα,
 μ' ὅλα τῆς ὑπηρεσίας των τὰ ἔτη καὶ τὰς πο-
 λυαριθμούς αὐτῶν πληγὰς, δὲν ἀπεφάσισαν οἱ
 ἀπάνθρωποι ἐνοικιασταὶ των νὰ κατατάξωσιν
 εἰς ἀπομαχίαν. Φαίνεται ἐν τούτοις ὅτι θὰ ἔχω-
 μεν ἐφέτος ζωνοτάτας Ἀπόκρεω, περιεργότε-
 ρας πολὺ τῶν παρελθόντων ἐτῶν, καὶ μετὰ τι-
 νων μάλιστα γεωτερισμῶν. Ἄν τοῦλάχιστον πι-
 στεύσω εἰς ἀκριτόμυθὰ τινὰ ἐκρυπτηρεύματα
 φίλων μας, ὧν δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ σοῦ γρά-
 ψω σήμερον τὰ ὀνόματα, ὀργανίζεται εἰδὸς τι-
 ποῖο διὰ τῶν ὁδῶν Σταδίου καὶ Πατησίων, οὗ-
 τινος τὰ κυριώτερα πρόσωπα θὰ ᾔνε ἡρωίδες
 μᾶλλον ἢ ἥρωες. Δέγεται μάλιστα . . . ἀλλ' ἄρ-
 κετὰ καὶ ἴσως πλείονα τοῦ δέοντος ἐφλυάρησα.
 Ἄν καὶ ὅταν γείνη τὸ πρᾶγμα, θὰ σοῦ τὸ πε-
 ριγράψω ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ, καὶ ἡ περιέργειά
 σου θὰ κερδήσῃ μᾶλλον ἢ θὰ ζημιωθῇ ἀναμένουσα.
 Ἡ ἐχεμυθία αὕτῃ μὲ στενοχωρεῖ, ἔσο βεβαία,
 πολὺ περισσότερον ἢ σέ, διότι θὰ ἡδυνάμην ἄλ-
 λως νὰ γεμίσω σήμερον ἐξαίρετα τὴν ἐπιστολήν
 μου, καὶ δὲν θὰ εὐρισκόμην εἰς τὴν φοβερὰν αὐ-
 τὴν ἀμνηχανίαν τοῦ νὰ μὴ ἔχω τί νὰ σοῦ γρά-
 ψω, καὶ ν' ἀναγκάζωμαι ἐπὶ τέλους, ἀποφεύγουσα
 τὰ περὶ χορῶν καὶ ἐσπερίδων καὶ διασκεδάσεων,
 νὰ σοῦ ὁμιλήσω σήμερον . . . περὶ τοῦ ὑποβρυ-
 χίου πλοίου, διὰ τοῦ ὁποίου πρόκειται, καθ' ὅλα
 τὰ φαινόμενα, νὰ συνταράξῃ ἐντὸς ὀλίγου τὸν
 εὐρωπαϊκὸν κόσμον ἢ μικρὰ Ἑλλάδα.

— « Ὑποβρυχίου πλοίου! » Ὁ ἄνακράξης βέβαια, διακόπτουσα τὴν ἀνάγνωσιν τῶν γραμμῶν αὐτῶν. « Πῶς! ἔχετε ὑποβρυχίων πλοίων εἰς τὴν Ἑλλάδα; » — « Ὁχι, κυρία μου, δὲν ἔχομεν ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ ἔχωμεν, ἐλπίζω, ἐντὸς ὀλίγου, καὶ τότε πλέον, ἐννοεῖς, gare aux cuirassés! Μὴ γελᾷς! Τὸ μέγα πρόβλημα, οὐτινος ἡ λύσις τοσάκις μάτην ἀπασχόλησε τοὺς μεγαλειτέρους ναυπηγούς τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς, καὶ θὰ μετέβαλλεν ἱσως, ἂν ἐπετυγχάνετο, τὸν χάρτην τῆς Εὐρώπης, ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν, τὸ πρόβλημα αὐτὸ πλησιάζει, ὡς λέγουν, νὰ λύσῃ παρ' ἡμῖν, οὐχὶ ναυτικός τις, οὐχὶ ἐπιστήμων, μαθηματικός, μηχανικός ἢ ἄλλος, ἀλλ' ἀνθρωπὸς τις κοινός, ἀπλοῦς, ἀπαίδευτος, περικλείων ὅμως, φαίνεται, εἰς τὰ προνομιούχά του στήθη, τὸ θεῖον ἐκεῖνο πῦρ, ὁπερ μετέβαλεν ἄλλοτε τοὺς ἁλιεῖς εἰς ἀποστόλους, καὶ τοσαύτας ἐνεργεῖ παραδόξους μεταβολὰς καὶ σήμερον ἔτι ἐν Ἑλλάδι, χώρα κατ' ἐξοχὴν προνομιούχῃ. — « Ἀλλὰ, θὰ μοῦ παρατηρήσῃς μεθ' ὅλης τῆς δυνατῆς δειλίας τοῦ χαρακτῆρός σου, ἀλλὰ νομίζω, ὅτι ἵνα ἐπιτύχῃ μηχανικὴ τις ἐφεύρεσις δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ θεῖον πῦρ, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ κάποια ἐπιστημονικὰ προπαίδευσις, διότι ἄλλως, ἂν π. χ. δὲν γνωρίζῃ τις, ὅτι δύο καὶ δύο κάμνουν τέσσαρα, δύναται νὰ ὑποθέσῃ, παραπλανώμενος ὑπὸ τοῦ θείου πυρός, ὅτι κάμνουν πέντε, καὶ τότε; — Ἀ! φιλτάτη! πιθανὸν νὰ ἔχῃς δίκαιον, διότι ἔχεις ὑπ' ὄψιν σου τὴν Εὐρώπην· εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅμως τὸ πρᾶγμα εἶνε κάπως διαφορετικόν· καὶ ὅτι εἶνε διαφορετικὸν ἀπέδειξαν τὰ μέχρι τοῦδε γεγόμενα πειράματα, ἅτινα ἐπέτυχον πληρέστατα. Πρὶν δὲ μὲ διακόψῃς καὶ πάλιν, ἀκουσον. Ὁ μέλλων ἐφευρέτης τοῦ ὑποβρυχίου πλοίου, ἀφοῦ πολλάκις πρότερον, παρόντων εὐαριθμῶν μόνον θεατῶν, κατεβύθισε τὸ ὑποβρυχίον σκάφος του ἐν τῷ ὄρμῳ τοῦ Φαλήρου, καὶ διαμείνας ἱκανὴν ὥραν ὑπὸ τὰ ὕδατα, ἀνέδου πάλιν σῶος καὶ ὑγιῆς, προσεκάλεσε πρό τινων ἡμερῶν διὰ δημοσίας ἀγγελίας κόσμον πολὺν εἰς τὸ Φάληρον, καὶ ἐνώπιον πυκνοῦ ὄμιλου περιέργων καὶ δυσπίστων κατεβυθίσθη, αὐτὸς καὶ τὰ τέκνα του, ἐντὸς τοῦ ὑποβρυχίου σκάφους του, διέμεινε πέντε περίπου ὥρας ὑπὸ τὰ ὕδατα, καὶ ἀνέδου μετὰ ταῦτα ὑγιέστατος, ἐν μέσῳ τῶν παταγῶδων εὐφημιῶν τῶν παρισταμένων. Συγκεκρινημένος τότε, ἀνέβη εἰς ἐν τραπέζιον, ἐκ τῶν παρακειμένων τοῦ καφενεῖου, καὶ ἀπέτεινε θερμοτάτην καὶ πλήρη πεποιθήσεως προσφώνησιν εἰς τοὺς θεατάς του, ἥτις κατέληξε διὰ τῆς δηλώσεως, ὅτι πρὸς τελειοποίησιν τῆς ἐφευρέσεώς του τῷ ἐχρειάζοντο τρεῖς χιλιάδες φράγκων, ἅτινα ἥλπιζεν, εἶπεν, ὅτι προθύμως ἠθέλον συνεισφέρει οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας του. Ἡ προσφώνησις αὕτη ἐκορύφωσε τὸν ἐν-

θουσιασμόν τοῦ κοινοῦ· εἰς τῶν παρισταμένων
 ἀντεφώνησε τὸν ἐφευρέτην, πολλοὶ κυρία ἡ-
 σθάνθησαν ὑγραינוμένους τοὺς ὀρθαλμούς των
 καὶ ἤρχισαν νὰ τοὺς σπογγίζωσι διὰ τῶν ῥινο-
 μάκτρων των, ἐπιτροπὴ δὲ πάραυτα συνεκρο-
 τέθη, ὅπως μεριμνήσῃ περὶ συλλογῆς τῶν τρι-
 σχιλίων φράγκων. Ἡ ἐπιτροπὴ ἀνέλαβε προθύ-
 μως τὸ ἔργον, ὠργάνισε λαχεῖον, καὶ εἶνε πά-
 σης ἀμφιβολίας ἐκτός, ὅτι τὸ χρῆμα θέλει τα-
 χέως συμποσωθῇ, καὶ ὅτι ἡ σπουδαία ἐφεύρεσις
 θὰ τιμηθῇ τὸν τόπον. Τί λέγεις τώρα, παρα-
 καλῶ; Μὴ μὲ διακόψῃς καὶ πάλιν, παρατηροῦσα
 μικρολόγως, ὅτι ἡ ὑπὸ τὴν θάλασσαν βύθις
 οἶουδῆποτε σκάφος δὲν καθιστᾷ ἤδη αὐτὸ καὶ
 ὑποβρύχιον πλοῖον, ὅτι τὸ σπουδαῖον εἶνε νὰ
 κινῆται τὸ ὑποβρύχιον σκάφος ὅπου θέλει ὁ ἐν-
 τὸς αὐτοῦ κυβερνήτης, νὰ διαμένῃ εἰς ὠρισμέ-
 νον βάθος, νὰ δύναται νὰ ἐνεργῇ πρὸς τὰ ἔξω,
 καὶ ἄλλα τοιαῦτα μικρολογήματα, ὅποια ἤκου-
 σα νὰ παρατηρῶσι τινὲς φύσει φιλοκατήγοροι.
 Αὐτὰ τὰ λέγουν ὅσοι δὲν ἔχουσι πατριωτισμόν,
 ὅσοι δὲν αἰσθάνονται ἀναπτερούμενον τὸν νοῦν
 των καὶ θερμαινομένην τὴν καρδίαν των πρὸς τὸ
 μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν τῆς πατρίδος των, ὅσοι
 τέλος πάντων νομίζουσιν, ὅτι ἐπιδεικνύουσι σο-
 φίαν, ἀμφιβάλλοντες περὶ πάντων καὶ πρὸς πάν-
 τα δυσπιστοῦντες. Σὺ ὅμως εἶσαι ἀγνή πατριῶ-
 τις, καὶ τοιοῦτοι λόγοι δὲν ἀρμδύουσιν εἰς τὰ
 χεῖλῃ σου. Εὐχου μόνον ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ
 ἔργου, καὶ πίστευε, διότι ἤξεύρεις ὅτι ἡ πίστις
 μεταθέτει ὄρη, καὶ πληροὶ κοιλάδας, καὶ . . .
 κατασκευάζει καὶ ὑποβρύχια πλοῖα—διατί ὄχι;

Ἀπόψε δίδεται μουσικὴ συμφωνία εἰς τὸ Ὠ-
δεῖον, ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις πρότινος χρόνου
ἐγκατεστημένου Ἰταλοῦ κλειδοκυβαλιστοῦ La-
calamita. Τὸ πρόγραμμά του εἶν' ἄρκετὰ ἐλκυ-
στικόν. Ἐπεθύμουν ἰδίως ν' ἀκούσω τὴν περι-
λαμβανομένην ἐν αὐτῷ ὥραιαν τετραφωνίαν τοῦ
Mozart, καὶ περιπαθές τι Andante appassionato,
ἔργον διακεκριμένου Ἑλλήνος μουσουργοῦ καὶ
μελοποιοῦ, τοῦ κ. Αὐγερινοῦ, ὃν εἶχες, ὑπο-
θέτω, τὴν εὐτυχίαν ν' ἀκούσης σὺ ἄλλοτε ἐν
Ἀγγλίᾳ. Ἐγραψα ἐπεθύμουν, διότι δυστυχῶς,
δὲν θὰ ὑπάγω· ὅχι διότι μ' ἐπηρεάζει τὸ ἀδι-
κον λογοπαίγνιον, ὅπερ διὰ τῆς παρατονίσσεως
τοῦ ὀνόματος ἐδημιούργησεν ἄλλοτε εὐφρολόγος
τις Ἀθηναῖος εἰς βάρους τοῦ κ. Lacalamita, ἀλλὰ
διότι . . . πρέπει νὰ χορεύω καὶ ἀπόψε!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΦΑΡΒΑΧ

Τὸ ὄνομα Φάρβαχ, ὅπερ καθίσταται ὁσμῆ-
ραι πανταχοῦ δημοτικώτερον, φέρουσι πολλοὶ
Γερμανοὶ μελοποιοί. Ἐν Αὐστρίᾳ ὑπάρχει ду-
наσεία οὕτως εἰπεῖν Φάρβαχ, ὥς ὑπάρχει ду-
насεία Στράους.

Ὁ πατὴρ φάραγ ἔχει, ὡς καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ,

ἐπιζήλον τὸ μουσικὸν τάλαντον, ἀπολαύει δὲ
μεγάλῃς ἐν τῇ πατρίδι τοῦ φήμης. Εἶνε σήμε-
ρον ἐξοδουήκοντα καὶ πέντε ἔτων, διευθύνει δὲ
πάντοτε τὴν ὀρχήστραν αὐτοῦ μετὰ πάσης νεα-
νικῆς ζωηρότητος. Ὁ υἱὸς τοῦ φαίνεται ὅτι μέλ-
λει νὰ τὸν ὑπερβῇ, ὡς ἰσχυρίζονται πολλοὶ ὅτι
ὁ Ἰωάννης Στράους ὑπερέβη τὸν πατέρα του.

Ἄν ὁ Ἰωάννης Σπράους εἶνε ὁ βασιλεὺς τοῦ στροβίλου (valse), ὁ Φίλιππος Φάρβαχ εἶνε ἀναντιρρήτως ὁ ἡγεμὼν τῆς πόλκα. Οἱ τοιοῦτοι χοροὶ του εἰσὶ πλήρεις ἐμπνεύσεως καὶ πρωτοτυπίας, πάντες δὲ θὰ γνωρίζωσι τὴν διάσημον πόλκαν του «Tout à la joie».

Ἡ Φιλίππος Φάρβαχ ἐγεννήθη ἐν Βιέννῃ τῷ 1843, ἤρτισε δ' ἐκ παιδικῆς ἡλικίας σπουδάζων τὸ κλειδοκύμβαλον, τὸ βιολίον καὶ τὸν αὐλόν. Ἐκμαθὼν μετὰ ταῦτα τὴν Ἀρμονικὴν, καὶ συντελέσας ὑπὸ τὸν πατέρα του τὰς μουσικὰς αὐτοῦ σπουδὰς, κατετάχθη εἰς τὴν πατρικὴν ὀρχήστραν, κατ' ἀρχὰς μὲν ὡς πρῶτος βιολιστής, εἰτα δὲ ὡς πρῶτος αὐλητής. Δεκαεπταετῆς μόλις συνέβηκε τὰς πρώτας αὐτοῦ χορευτικὰς μελοποιίας, αἵτινες κατέδειξαν εὐθὺς πᾶσαν τὴν χάριν καὶ τὴν πρωτοτυπίαν τοῦ μουσικοῦ του πνεύματος. Μετασχὼν ἐπὶ τινα χρόνον τῆς διευθυνσεως τῆς πατρικῆς ὀρχήστρας, ἐγένετο κατόπιν διευθυντὴς ἰδίου μουσικοῦ θιάσου, καὶ κατὰ τὸ 1870 διωρίσθη ἀρχιμουσικὸς τοῦ 23ου πεζικοῦ συντάγματος. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἠναγκάσθη, ἕνεκα ἐρωτικῶν τινῶν σκανδάλων, νὰ καταλίπῃ τὴν Βιένναν, καὶ μετατεθεῖς μετέβη εἰς Πέστην, ὅπου καὶ ἐνευφεύθη.

Ἐν Παρισίοις ἐγένετο τὸ πρῶτον γνωστὸς κατὰ τὴν Ἐκδοσιν τοῦ 1878, ὅτε, διευθύνων τὴν ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Κεραμικοῦ μουσουργοῦσαν διάσκημον ἀρχήσταν τῶν Ἀθιγγάνων, κατέστησε δημοτικὰς καὶ ἤλυσσε παταγωδῶς ἐπεφυμμούμενας τὰς μουσικὰς του συνθέσεις. Ἐφ' οὗτος δὲ ἐκλήθη καὶ πάλιν εἰς Παρισίους, ἵνα διευθύνῃ τοὺς χοροὺς τοῦ Μελοδράματος.

Αἱ χορευτικαὶ μελοποιεῖται τοῦ Φάρβαχ ὑπερ-
βαίνουνσι μέχρι σήμερον τὰς διακοσίας, δύο δὲ
συλλογαὶ τῶν ἐκλεκτοτέρων ἐξ αὐτῶν ἰδημο-
σιεύθησαν μέχρι τοῦδε ἐν Παρίσις, ὑπὸ τοῦς
τίτλους: «*Εσπερίδες ἐν Πόσει*» καὶ «*Παρι-
σιναὶ Ἑσπερίδες*». Ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης
συλλογῆς ἀπεσπασμεν, χάριν τῶν φιλοχόρων
ἡμῶν ἀναγνωστῶν, καὶ δημοσιεύομεν σήμερον
διὰ τῆς «*Εστίας*» τὸ τελευταῖον μέρος τῆς πόλ-
λας «*La Métromanie*». Ἡ πόλκα αὕτη, ὡς καὶ
ἡ προρηθεῖσα «*Tout à la joie*», εἰσι γεγραμμέ-
ναι μετὰ φωνητικῆς συνοδίας.

Οἱ μουσικοί χαρακτῆρες, δι' ὧν συνετέθη ἐν τῇ Ἑστίᾳ ἡ Μέιτομανίη ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ πλουσιωτάτου τυπογραφείου τοῦ κ. Χ. Ν. Φιλαδελφείως, πρὸς ὃν καὶ ἀνομολογοῦμεν χάριτας ἐπὶ τῇ ποιοτικῇ τῆς παραχωρήσεως.

ΠΟΛΚΑ

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωγιοῦ.]

401.

Ἡ ὕψωσις κατακοσμεῖ τοῦ ἀνθρώπου τὴν ἀξίαν, καθὼς τὰ καλλωπίσματα τὴν εὐμορφὴν γυναῖκα.

402.

Τὸ ἐν ἐρωτικαῖς φιλοφροσύναις παντὸς ἄλλου σπανιώτερον εἶναι ὁ ἔρως.

403.

Ἐνίοτε πρὸς ὕψωσιν τοῦ ἀνθρώπου μεταχειρίζεται ἡ τύχη τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ. Ὑπάρχουσι δὲ ἄνθρωποι ὀχληροί, ὧν ἀμείβομεν τὴν ἀπουσίαν, πρὸς ἀποτροπὴν τῆς παρουσίας αὐτῶν.

404.

Ὡς φαίνεται, ἡ φύσις κατέκρυψεν ἐν τοῖς ἀδύτοις τοῦ ἡμετέρου νοὸς δεξιότητα καὶ δυνάμεις, ἃς πάντῃ ἀγνοοῦμεν. Μόνα δὲ τὰ πάθη δύνανται καὶ νὰ καταστήσωσιν αὐτὰς φανεράς, καὶ νὰ μεταδώσωσιν εἰς ἡμᾶς ὀδυρόεσσαν βεβαιότεραν καὶ τελειότεραν τῆς ἐμπειρίας.

405.

Πλήρης ἀπειρίας φθάνει τὰς διαφόρους αὐτοῦ ἡλικίας ὁ ἄνθρωπος, διατρέχει δὲ καὶ αὐτὰς τὰς μᾶλλον προκεχωρημένας, στερούμενος πολυτάκτις τῆς δεούσης ἐμπειρίας, καὶ μολονότι προβεβηκὼς ἤδη.

406.

Αἱ γυναῖκες αἱ θυρπτόμεναι ζηλοτυποῦσιν ἐπιδεικτικῶς τοὺς ἐραστὰς αὐτῶν, ὅπως ἀποκρύψωσι τὸν πρὸς τὰς ἄλλας γυναῖκας φθόνον αὐτῶν.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Ἀλέξανδρος συνομιλεῖ μετὰ τοῦ συμμαθητοῦ του Πέτρου.

— Πῶς εἶνε σκεπασμένον τὸ σπίτι σας ; ἔρωτᾷ ὁ Ἀλέξανδρος.

— Πῶς νὰ ᾔηε σκεπασμένο. . . μὲ κεραμίδια . . . καθὼς καὶ τὸ δικό σας.

— Ἀ ! ὄχι, τὸ δικό μας, λέγει ὁ μπαμπᾶς, ὅτι εἶνε σκεπασμένο μὲ ὑποθήκας.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ὁ Θεὸς ἐπλάσε τὴν γυναῖκα, καὶ ἡμεῖς τὴν κυρίαν. Ἐὰν ἡ Εὐὰ ἐπανήρχετο εἰς τὸν κόσμον, τὸ σῶμά της θὰ μᾶς ἐφαίνετο χονδροειδές, οἱ πόδες της μεγάλοι, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἡλίθιοι. Δὲν θὰ εὗρίσκετο οὐδ' ὁ πλέον μικρὸς ὄφις διὰ νὰ τὴν ἀπατήσῃ· κἀνείς δὲν θὰ τῆς ἐπρόσφερε μῆλα (Leon Gozlan).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τῇ 10 Ἰανουαρίου ἤρξατο ἡ διάτρησις τοῦ ἱσθμοῦ τοῦ Παναμαῖ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Φερδινάνδου Λεσσέψ. Ἡ ἐπταετής θυγάτηρ αὐτοῦ

Φερνάνδα ἀνῆψε διὰ φωτὸς ἡλεκτρικοῦ τὴν ὑπόνομον, ἐν ᾗ ὑπῆρχον αἱ ἐκπυρσοκροτικαὶ ὕλαι.

Ἡ Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας ὑπέγραψεν ἐσχάτως ψήφισμα, δι' οὗ καταργεῖται ἡ δουλεία ἐν τῇ νήσῳ Κούβα. Μετεχειρίσθη δὲ πρὸς ὑπογραφὴν τὸν ἱστορικὸν κάλαμον, δι' οὗ συνετάχθησαν τρία γαμικὰ συμβόλαια, τὸ τοῦ δουκὸς καὶ τῆς δουκίσσης Μομπενσιέ, τῆς βασιλίσσης Ἰσαβέλλας Β' καὶ Ἀλφόνσου ΙΒ'.

Ἡ Ἐσχάτως κατέπλευσεν εἰς Νεάπολιν ἡ Βέργα, ἡ εὐτυχὴς σουηδικὴ ναὺς, ἥτις, ἀποσταλθεῖσα εἰς τὸν βόρειον πόλον, διέπλευσεν αἰσίσαι τὸν βερίγγειον πορθμὸν, καὶ περιπλεύσασα τὴν Ἀσίαν ἐπανῆλθε διὰ τῆς σουεζικῆς διώρυγος εἰς τὴν Εὐρώπην, λύσασα πρακτικῶς μέγα ἐπιστημονικὸν πρόβλημα, ὑπὲρ οὗ τοσαῦτα ἐθυσίασθησαν εὐγενεῖς ὑπάρξεις. Τῆς ἐν Βέργᾳ ἐπιστημονικῆς ἐπιτροπῆς ἡγείτο, ὡς γνωστὸν, ὁ Σουηδὸς καθηγητὴς Νορδενσκιόλδ.

Τὰ χεῖμερινά ἀνάκτορα, ἐν οἷς ἐτολμήθη τὸ τελευταῖον κακούργημα τῶν μηδενολατρῶν, κεῖνται ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς τοῦ Νέββα, ὀνομάζονται δὲ οὕτω, διότι ἐν αὐτοῖς διέρχεται ὁ αὐτοκράτωρ τοὺς μῆνας τοῦ χειμῶνος. Ἡ λαμπροτάτη αὐτῶν αἴθουσα εἶνε ἀκριβῶς τὸ ἐστιατόριον, ὅφ' ἡ ἐξεργάγη ἡ ὑπόνομος. Ἡ αἴθουσα αὕτη εἶνε ἀληθὲς θερμότησιον, τὴν δὲ νύκτα φωτίζεται διὰ δεκακισχιλίων κηρίων. Περιέχει πεντήκοντα μικρὰς τραπέζας· ὑπεράνω δ' ἐκάστης ἐξ αὐτῶν ὑψοῦται κολοσιᾶτος φοινῖς ἐξ ἐκείνων, οὓς δύναται τις νὰ ἴδῃ μόνον ἐν Ἀνδαλουσίᾳ. Ἡ τράπεζα τοῦ αὐτοκράτορος κεῖται εἰς τὸ μέσον, εἶνε δὲ πάντοτε ἐστολισμένη δι' εὐωδῶν ἀνθέων ἐντὸς βαρυτίμων δοχείων. Ἡ τολμηροτάτη ποιητικὴ φαντασία εἶνε ἀδύνατον νὰ ὀνειροπολήσῃ μαγικώτερον θέαμα.

Τὸ στέμμα, ὅπερ ἔφερεν ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Βικτωρία κατὰ τὴν πρόσφατον ἐναρξιν τοῦ ἀγγλικοῦ κοινοβουλίου, ᾗν κεκοσμημένον διὰ 3800 πολυτίμων λίθων, ἐξ ὧν 3,411 ἀδάμαντες.

Εἰς ἀναγνώστης.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Θέλετε νὰ δοκιμάσητε τὴν ποιότητα πυρίτιδος τινός ; Ἴδου ὁ ἀπλούστερος τρόπος· «Ἐπὶ λευκοῦ καὶ λεῖου χάρτου ἀποθέσατε ἐν μικρῷ σωρῷ γόμωσιν τῆς πυρίτιδος. Ἀναφλέξατε αὐτὴν διὰ τῆς προσεγγίσεως πεπυρακτωμένου ξύλου ἢ μετάλλου. Ἡ μὲν καλῆς ποιότητος πυρίτις παράγει καπνὸν λευκὸν καὶ διαυγῆ, ἀφαιρῶσα ἐπὶ τοῦ χάρτου κυκλοτερῆ καὶ διαυγῆ, ἀφαιρῶσα χρώματος κηλίδας· ἡ δὲ κακῆς ποιότητος παράγει καπνὸν πυκνὸν, κηλίδας μέλαινας, πολυτάκτις μάλιστα κατακαίει τὸν χάρτην».

ΑΘΗΝΑΙ—ΤΥΠΟΙΣ ΚΕΡΗΝΗΣ, ΟΔΟΣ ΜΙΑΤΙΑΣΟΓΚΑΙ ΝΙΚΙΟΥ, 10